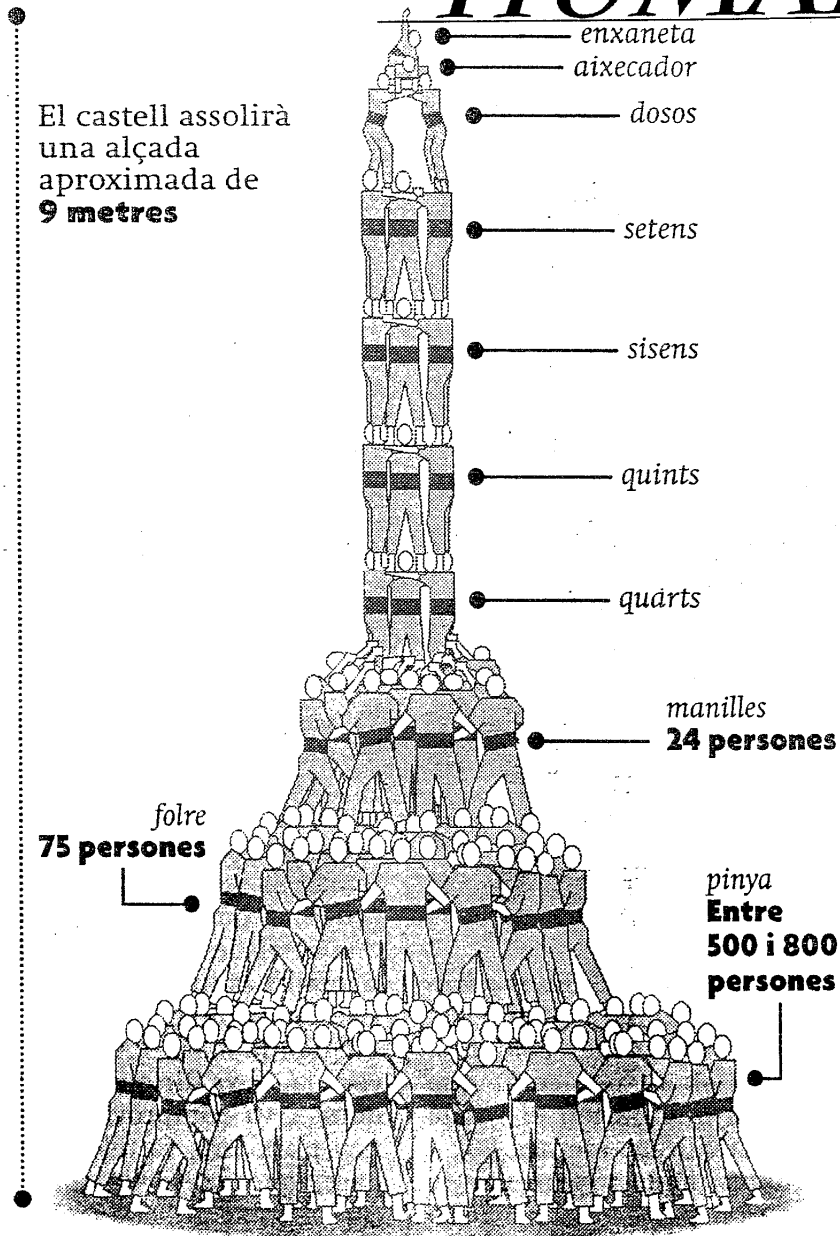

COMUNITAT HUMANA

La pinya suportarà un pes aproximat de **més de 8 tones**

Barcelona, dimarts, 15 de juny de 1999. (Actualitzada la part final: gener 2001).

Estimades/ts companyes/nys i amigues/amics:

La secció GERMANIES de la fundació RANDA us tramet l'esborrany¹ de treball d'una proposta d'estudi conjunt sobre el tema sempre punyent de la "comunitat humana", avui i ací. Es presenta com un estudi - manifest en vista a una possible acció social de realització pràctica. Volem oferir-lo a tothom que hi estigui interessat per encetar un debat sempre obert en vista a la seva oportunitat, a la seva viabilitat i a la seva execució.

Abans de lliurar-vos-el com a proposta de la fundació ha estat revisat, polit, criticat i contradit, en primera instància (doc.: 01 - 21.12.1998) en un debat intern previ de la gent de la fundació. Les millores proposades han estat integrades en el text. Les explicacions, diferències i contradiccions han estat ofertes en notes a peu de plana per a la vostra consideració (doc.: 02 – 3.04.1999). A partir d'aquesta data ha començat el debat obert. Aquesta és la 3° versió. Voldríem que la revisió sigui permanent, que el text sigui sempre obert i sempre renovable. En honor al joc democràtic que perseguim voldríem que, d'una banda s'anés decantant un text màximament consensuat / contractat i que, de l'altra, sempre hi constessin les discrepàncies i fins i tot les oposicions. Anem arribant a vosaltres per la via de l'amistat, del parentiu o del veïnatge. N'esperem resposta, comentaris, afegitons, crítiques que intentarem anar integrant en el text.

De moment, l'àmbit del nostre debat i els arguments i plantejaments que s'inclouen miren als individus i a les comunitats humanes del territori dels Països de Catalunya, València, Balears i Pitiüses, Catalunya del Nord, Franja d'Aragó, Andorra, i l'Alguer, que hi vulguin participar. La via d'expansió del debat és primerament la de la xarxa d'amics d'amics d'amics..., que tots tenim. Més tard els amics d'amics, desconeguts entre ells, pertanyents a una mateixa comunitat bàsica, podran reunir-se i promoure el debat entre els individus veïns i entre les comunitats veïnes. Per tal de promoure aquest expandiment cal que ens lliureu les referències d'aquells amics als quals feu extensiu el text del debat. La fundació s'ofereix per a recollir, en una base general de dades (BGD), totes aquestes referències i respondre a la consulta de qualsevol individu o comunitat que vulgui conèixer la gent interessada al seu entorn, tot i que sigui desconeguda. No cal dir que aquest servei no és reclamat per la fundació en exclusiva. Tota col·laboració serà ben rebuda.

Si, de resultes del debat, arribàvem a obtenir un text bàsic, sempre obert i sempre reformable, de prou entitat de continguts, hauríem encetat un camí per concretar l'opinió pública - les nostres opinions fetes públiques -, que anés permetent la presa conjunta i, doncs, pública de decisions sobre el propi destí. I ja hem dit com fóra una bella novetat pro-democràtica el fet d'incloure en aquest text els desacords més o menys minoritaris que podran anar suggerint vies d'autocorrecció, d'ajust o d'innovació a un poble que vol avançar tot donant-se les mans.

Secció de Germanies de la Fundació RANDA c./ Rocafort, 242 bis, 1r., 08029, Barcelona, tlf.: 93.419.47.47, tlf. 93.322.03.38, fx. 93.444.38.09, correu e.: randa@troc.es, <http://www.troc.es/randa>.

¹ "**Esborrany!** És una paraula, filosòficament parlant, plena de significats, que es refereix a un model viu, **mai no definitiu**, sempre perfectible, **sempre revocable** ja que de savis és rectificar, sempre obert a la creativitat, a l'actualització i a l'encarnació a diferents cultures i tradicions" (XET).

COMUNITAT HUMANA

REFLEXIONS DE DEBAT SOBRE EL PROJECTE **“DEMOCRÀCIA I NACIÓ ALS PAÏSOS CATALANS”²** **- MANIFEST DE GERMANIES -.**

- “¿perquè fa més fundament feliç altruisme que egoisme?”
- “... tot besant els peus de dames Democràcia i Nació...”
- “¿té sentit l'egoisme³ fora d'infància o de decrepitud?”

Document redactat per la secció de Germanies de la fundació Randa i esmenat inicialment per 1.-J.Salvadó, 15-12-1998 (JSA), 2.- Jaume Romagosa i Nebot, 17-12-1998 (JRN), 3.- Antoni Ricart 30-12-1998 (ARI), 4.- Carme Béjar i Salvadó, 12-1-1999 (CBS), 5.- Xavier Espar 17-1-1999 (XET), 6.- Jean-Loup Herbert, 6-2-1999, 1419 (JLH), 7.- Aleix Cardona i Jordan, 10-2-1999 (ACJ), 8.- Àngels Baldó, 17-2-1999 (ABA), 9.- Grup d'Olzinelles-La Vinya, 12-6-1999 (GOV).

Barcelona, 15 de juny de 1999.
 Actualitzat, 15 de gener de 2001.

² “Sabeu molt bé que aquesta denominació és un article de mal vendre, que va lligat al concepte imperialista que de nosaltres tenen els nostres germans de llengua i nació i que serà un obstacle per a la difusió del projecte fora de Catalunya. He estat veient per la tele el festival de l'Obra Cultural Balear i, capficat com estic aquestos dies amb el vostre projecte, m'he volgut fixar si es feia esment dels Països Catalans. En cap moment. Vaig sentir que hi havia anat gent del Rosselló, de la Franja de Ponent, del Principat, de València però no vaig sentir cap al.lusió (potser en algun moment vaig badar) als PP.CC. I això a les Balears, la més agermanada de les nostres germanes! Que serà, doncs, a València, on gran part de la població no ha estat mai catalana ni ha parlat la nostra llengua, on perviuen impúdicament, sense cap oposició, entitats com <<Caja de Ahorros de la València Castellana>>? Com no es trobi alguna contracció innòcua que aculli tots els països, a l'estil de Galeusca, per exemple, em penso que es presenta magre. Penso si no seria millor començar pel Principat [de Catalunya] i enfortir-nos aquí, de manera que, veient-ho profitós, fossin ells els qui a nosaltres vinguessin” (JSA).

³ “L'home és un animal egoista i no ho podem oblidar” (ARI).

Carta - pròleg

*Estimada parenta o veïna:
Estimat parent o veí:*

Hem escrit aquests papers “Comunitat humana” i te’ls volem presentar. Els hem escrit amb amor i seríem feliços si els trobaves interessants, si els llegies poc a poc, potser amb paper i llapis a mà, a fi d’anotar els suggeriments, propostes de canvis, afegitons o crítiques que se’t podien ocórrer. Ens les podries trametre a “RANDA, Germanies, c./ Rocafort 242 bis, 08029 Barcelona”, on hi ha la fundació que treballa en aquesta proposta o a la persona que t’ha fet a mans aquest text. Recollim totes les esmenes. Les majoritàries entre els consultats - potencialment tothom - van essent incloses en el text en successives edicions. Les minoritàries o purament aclaridores van apareixent en forma de notes o comentaris. Ho fem així per mor d’anar obtenint un text pactat o contractat democràticament, en cada moment, en un clima de concòrdia, de consens, que permeti fer de la comunitat humana, no un lloc odiós únicament ple de baralles que es fan eternes, ans un espai de felicitat esforçada enmig de les inevitables dificultats de la vida.

Aquest lloc o espai o casa comuna, és on podem festejar la vida amb un banquet permanent de germanor, amb una “taula d’en Bernat” on tots hi són cridats. En l’antic idioma dels grecs es deia oikía. I, tot seguint la mateixa arrel oik-, equivalent a vic-, els llatins formaren la paraula corresponent vicus, d’on manlleua el nom la nostra ciutat de Vic, sempre amb el mateix significat. Qui participava d’un vicus era anomenat vicinus. I d’ací surt la paraula veí/ina, la persona a qui adreçem aquests papers. Cal que tu, com nosaltres, com els altres veïns nostres ens sentim participants feliços, lliures i responsables en la gran casa que és el nostre veïnatge.

Del grec oikía, surten també les nostres paraules que comencen per eco-. Cal que la nostra casa estigui endreçada amb eco-nomia per a viure, amb eco-logia per a deixar viure i amb ecu-menisme o germanor o fraternitat per a mantenir la unió de fons de tots amb llurs pròpies diferències. També cal dir que la paraula comunitat - en el nostre cas, de veïns -, en llatí cum - munere, vol dir amb regals, amb ajudes. Ajudar-se, protegir-se, festejar-se, honorar-se, regalar-se els uns als altres amb el bo i millor de cadascú.

Estem submergits de ple en un món superavançat en producció de béns de consum, en comunicacions físiques i virtuals, en informació vinguda dels quatre punts cardinals i

fins de l'espai exterior i, tanmateix, sovint ignorem la necessitat que pateix o la felicitat que vessa en aquells que viuen en el pis de davant en el mateix replà de l'escala: la senyora Maria, el senyor Joan. Ha avançat brillantment la tecnologia i, en canvi, ha restat aturat, derrotat i, de vegades, corromput, el desenvolupament corresponent de la convivència entre les persones. Plens de coses, d'objectes socials i materials, som mancats d'un ferma, saludable, lliure i responsable persona o subjecte social, que sàpiga triar i exigir de forma adulta allò que li convé, que sàpiga recuperar el protagonisme essencial en una comunitat democràtica, arrel d'on surt tota sobirania i tot poder polític. Poble, alça't i posa't a caminar com a sobirà de tu mateix! Fuig de deixar-te arrossegar pels huracans tempestuosos com una fulla seca o com les barraques dels pobles marginats de la terra.

Ens sentim feliços perquè, finalment, després de molts d'anys d'intentar-ho, hem vençut la nostra timidesa. Vèiem molta gent xerrar per les botigues, els bars, les perruqueries, les cantonades; els vèiem matar el temps en partides de cartes, de dominó o de parxís inacabables i no gosàvem parlar-los d'allò que els volíem parlar. I, ara, tot fent el cor fort, hem fet les poques passes que ens separaven d'ells i hem encetat una senzilla conversa entre veïns. Potser, en aquest llibret trobaràs que les converses veïnals són molt importants. Desitgem, doncs, que tu també parlis amb altres sobre els punts d'aquest llibret, punts que ens afecten a tots, i també desitgem que ens facis saber les persones que en resulten interessades.

Un advertiment a l'hora de tancar aquesta endreça. La fundació RANDA es vol mantenir, sense voluntat de poder ni afany de lucre, independent d'opcions de partit o de grups privats de pressió. Vol romandre, dintre del possible, senzillament humana, oberta i interessada per tothom, cadascú amb la tendència que vulgui, però convençuda que, per sota de les diferències humanes, meravelloses o cruels, hi ha d'haver, i cal assolir-lo, el denominador comú de l'amistat, de l'estimació, de l'agermanament..

Signa: la secció de Germanies de la la fundació RANDA.

Carta amistosa. 2

Carta veïnal. 4

Índex. 6

1.- Teoria de l'acció agermanada o com caldria que anessin les coses públiques.

- 1.01.- Públic no és estatal. 8
- 1.02.- Social no és estatal. 8
- 1.03.- Nacional no és estatal. 9
- 1.04.- “-cràcia” no és Estat. 9
- 1.05.- L'Estat devorador de mots. 9
- 1.06.- Lluita sobre els mots. 9
- 1.07.- Que és “públic”. 10
- 1.08.- Domini públic en el període de salvatgia. 11
- 1.09.- *Demos / populus.* 11
- 1.10.- *Pléthos / plebs versus ethnos / natio.* 11
- 1.11.- Domini públic bàrbar i civilitzat. 13
- 1.12.- Poble i autoritat. 13
- 1.13.- El desarrelament. 14
- 1.14.- Les migracions. 15
- 1.15.- Renacionalització permanent. 16
- 1.16.- Estatisme. 17
- 1.17.- Individualisme. 17
- 1.18.- Anarquisme, comunisme, socialisme, feixisme. 18
- 1.19.- Que fer de l'Estat? 18
- 1.20.- Una revolució a l'estil català. 18
- 1.21.- Els nivells de les comunitats troncal. 19
- 1.22.- Les Assemblees. 20
- 1.23.- El contracte consensual dels responsables. 21
- 1.24.- A títol de suggerència. 22
- 1.25.- La cura de l'Ànima de la Comunitat. 23
- 1.26.- Els partits: frontissa entre poble i Estat. 24
- 1.27.- Economia social. 24
- 1.28.- Associacions i empreses: frontissa entre públic i privat. 25
- 1.29.- Cooperació i competència. 25
- 1.30.- La transversalitat supeditada a la troncalitat. 26
- 1.31.- El fi principal a aconseguir. 27
- 1.32.- Proposta de mitjà per a aconseguir-lo. 27
- 1.33.- Els promotors de la democràcia. 27

- 1.34.- Les Assemblees incipients. 28
- 1.35.- Prioritats d'acció. 28
- 1.36.- La impossible independència absoluta. 29
- 1.37.- Les dependències. 29
- 1.38.- Descàrrega de castells inestables de col·lectius humans. 29
- 1.39.- Pràctica interna en el castell de les assemblees constituïdes. 30
- 1.40.- Estil de lluita. 31
- 1.41.- Països Catalans? 32
- 1.42.- L'imperialisme. 32
- 1.43.- Màxima prioritats. 33
- 1.44.- Projecte d'un "Manifest de Germanies". 33

2.- Manifest de GERMANIES. Versió 1 (Abril 1999).

- 2.01.- Text del Manifest (Versió 1: abril 1999). 37
- 2.02.- Manifest "Crida – 2000" (Versió 2: 2000). 40

3.- Qüestions pràctiques de l'acció agermanada.

- 3.01.- L'Arbre de les Preassemblees. 44
 - 3.02.- Territoris històrics avui. 44
 - 3.03.- Reivindicació nacional avui. 44
 - 3.04.- Curt i llarg termini. 45
 - 3.05.- Voluntat popular avui. 45
 - 3.06.- Opinió pública avui. 45
 - 3.07.- Operativa individual proposada, 45
 - 3.08.- Tasques de l'encarregat d'una Preassemblea, 46.
-

1.- Teoria de l'acció agermanada o com caldria que anessin las coses públiques.

*“i si, senzillament, tots ens hi poséssim?
... perdre hores tot parlant amb els veïns
per trenar la corda forta de l'amor des del seu inici,
fer les deu passes que em separen de la porta del davant”...*

1.01.- **Públic no vol dir estatal.**- La paraula “públic” és emprada actualment d'una forma abusiva, desviada i, fins i tot, en molts casos, perversa. Quan es diu “empresa pública”, “sector públic”, “ensenyament públic”, “salut pública”, “ràdio i televisió públiques”, tothom entén “estatal” o “paraestatal”. Es parla de la polaritat: “públic” - “privat”, de “privatització del sector públic”⁴. Fins i tot, quan es parla d’“opinió pública”, aquesta expressió no es refereix a l’opinió del poble, aquella que expressa en el replà de l’escala, en el bar, en la perruqueria o en la cantonada del carrer, -perquè no té llocs més adients per formular-la i expressar-la-, ans a l’opinió d’una selecta elit de persones: intel·lectuals “autoritzats”, portaveus de grans entitats i institucions, amos de mitjans de comunicació molt persuasius, sovint subvencionats per l’Estat i, en el fons, representants dels alts interessos dels més poderosos, que sempre voleien a l’entorn de l’Estat (entitats paraestats). Ells saben, pla bé, allò que convé per mantenir el poble ignorant... gairebé sempre mitjançant dispendioses informacions privades, confidencials o secrets d’Estat, sempre amagats a la “informació pública”.

1.02.- **Social no vol dir estatal.**- Ocorre un fet semblant al de l’ús de la paraula “social”. “Socialisme”, “socialització de les empreses privades, de la terra, de la banca, etc.”. També ací es confon “societat” amb “Estat” i “socialització” amb “estatalització”. Es parla de la polaritat: “socialisme” - “liberalisme”. Dins de l’àmbit del mot “social” cal destacar que darrerament “el discurs políticament correcte” prohibeix la paraula “poble”, que és substituïda sense excepció en tots els mitjans de comunicació i, fins i tot, en les converses privades per la locució “societat civil”. En aquest cas, sembla a primera vista, que la paraula “societat” no s’usa en comptes d’“Estat” ans en comptes de “poble”. Però ací també s’amaga una fal·làcia. Si parem esment qui compon aquesta “societat civil” hi veurem allò del poble més allunyat del poble i més dependent i servidor de l’Estat: partits, sindicats, col·legis professionals, gremis, universitats, algunes ONGS, selectes grups d’opinió, *lobbies*, esglésies, etc., en la seva immensa majoria dependents del pressupost ordinari o de les subvencions extraordinàries de l’Estat mundial, europeu, espanyol, català o barceloní, en el nostre cas. Un cop més, domini “estatal” o “paraestatal”.

1.03.- **Nacional no vol dir estatal.**- Trobem una tercera tergiversació semblant de l’ús de les paraules en el cas del mot “nacional”: “nacionalització de les empreses”, “nació” oposat a “nacionalitats”, “Estat-nació”, “xarxa nacional de ferrocarrils”, “document nacional d’identitat”, “nacionalitat” d’algú en comptes de “ciutadania”. Novament, la

⁴ “En general, caldria conèixer si tanta recreació semàntica agrada al lector o aquest preferiria més concisió definidora dels termes clau i la seva degradació. Cal dir que a mi, personalment, m’agrada molt” (XET).

confusió, en aquest cas, entre “nació” i “Estat”. En aquest cas, la “nació” és considerada com el territori de l’Estat, sovint abarçant més d’una nació. Més confusió!

1.04.- **“-cràcia” no vol dir Estat.-** I, encara, detectem una altra paraula devorada indègudament per l’Estat. És la terminació d’origen grec “-cràcia”, que acompanya a altres paraules, també d’origen grec: “aristocràcia”, “democràcia”, “plutocràcia”, “acràcia”, “autocràcia” i que s’acostuma a interpretar com el comandament del poble per part dels nobles en el cas de l’aristocràcia, per part del mateix poble en el cas de la democràcia, per part dels rics en el cas de la plutocràcia, per ningú en el cas de la acràcia o per un tirà en el cas de l’autocràcia. En tots els casos es tradueix per comandament, poder, Estat, autoritat, oficialitat. I no és aquest el cas. Comandament, poder, Estat, etc. en grec pren el nom d’“arquia”: aristarquia (comandament dels nobles), demarquia (comandament del poble), plutarquia (comandament dels rics), anarquia (no comandament de ningú), autarquia (comandament d’un tirà), oligarquia (comandament de pocs), viriarcat (comandament de barons), gherontarquia (comandament de vells), matriarcat (comandament de mares), patriarcat (comandament de pares)... L’excel·lent paraula “cràcia” té una fecunda arrel CR- indoeuropea, d’on surten paraules com “crani”, “creació”, “concret”, “creure”, “increment”, “discerniment”, “discreció”, “crítica”, “criteri”, “cervell”, “corn”, “cert”, “encert”, “concert”, “cor”, “coratge”, “acord”, “cercle”. El significat d’aquesta arrel esponerosa és: “força”, “poder”, “sobirania”, “intel·ligència”, “voluntat”. En l’origen literari més antic: “aquella força física que duu al triomf” (Homer). El *kratos*, és la força del poble, el poder honest, virtuós, la sobirania radical, la font de la llibertat i de la responsabilitat, de drets i de deures, la voluntat pública fruit de l’opinió pública fruit de la informació pública.

1.05.- **L’Estat devorador de mots.-** Veiem, doncs, com l’Estat, el domini oficial, el terreny polític en sentit estricte, esdevé, a més a més d’un insaciable devorador d’impostos, un insaciable devorador de paraules que no li són pròpies: “públic”, “social”, “nacional”, “-cràcia”. En l’abast que es doni a cadascuna d’aquestes quatre paraules, per cert no sinònims, rau l’aclariment d’importantes opcions en el terreny de l’harmonització de la comunitat humana, fins i tot de l’harmonització de les seves relacions amb la naturalesa (“nacional” ↔ “natural”), tema ecològic aquest, que surt dels límits de la nostra exposició.

1.06.- **Lluita sobre els mots.-** Les paraules, sovint s’ignora, constitueixen aferrissat camp de batalla de la lluita de classes. Ho digué, ho raonà i convencé l’opinió mundial, l’insigne pedagog brasiler Paulo Freire. Fundà i expandí, amb gran èxit, un intel·ligent mètode d’alfabetització amb paraules del poble oposades a les del *stablishment*. Sorprenent que una cosa tan fràgil com una paraula pugui dictar la vida d’una persona o d’un col·lectiu. Un dels més destacats *beatniks* -representants del moviment *beat* immediatament posterior a la 2ª guerra mundial-, William Burroughs, parlava de revolució electrònica i es referia a canviar la definició i l’ús, que ell practicava electrònicament, de certes paraules clau per tal de canviar un sistema polític. El nou discurs, gravat en magnetòfon, era reproduït en to subliminal pels carrers de Nova York en dies d’eleccions. La gent, que escoltava mig distreta, canviava de vot sense adonar-se’n. “Com els virus -deia- són seqüències informatives genètiques que distorsionen els organismes en infectar-los, així les definicions són seqüències informatives mentals de paraules que distorsionen els cervells en infectar-los, i, doncs, les conductes”. És més eficaç canviar cervells que imposar conductes coactivament. Les paraules governen

l'esperit. El poder prostitueix continuadament els mots per dominar, des de dins, els cervells⁵. Cal, doncs, no anar abandonant al poder els mots cremats o desnaturalitzats per ell. Al final ens quedariem muts. Cal, ardidament i amb tenacitat, protegir els mots i recuperar-los en el seu sentit més original possible.

1.07.- **Que és “públic”.**- La paraula “públic” sembla que té l'origen en una confluència de dues antigues paraules llatines: “púber” i “populus”. Des dels temps més reculats, com és natural, el nen no participa en la comunitat per falta de maduresa. Nosaltres diem: “és menor d'edat” (1.22, 1.25). Ni es pot emancipar, ni es pot autodeterminar encara. És subjecte a la pàtria potestat i li cal un procés evolutiu cap a la llibertat i responsabilitat plenes. Només assumeix la plenitud de la seva sobirania en esdevenir adult. El signe ancestral n'era l'aparició de la pubertat, i quan la mateixa naturalesa i les lleis avalaven la capacitat de l'individu d'atendre a la supervivència i educació dels fills immediatament, el púber entrava a formar part del poble amb plenitud de facultats. “Públic” vol dir, doncs, el conjunt del poble púber, adult. L'espai públic, el domini públic és el domini del poble i, encara avui, en el primer article de tota Constitució que es vulgui democràtica es diu: “La sobirania resideix en el poble del qual emanen tots els poders de l'Estat”. La *res publica*, la república es refereix, no a qüestions tècniques, pròpies d'especialistes, no a qüestions místiques, pròpies de personalitats magnànimes, ni a qüestions metafísiques, pròpies d'ideòlegs, intel·lectuals i juristes, sinó a la Comunitat constituïda, sigui com sigui, bàsicament per persones individuals adultes, que comença amb la generació de Comunitats de convivència d'individus (llars) i, successivament, Comunitats de Comunitats en ordre creixent: barris, municipis, comarques, regions, països, nacions, internacionals, civilitzacions... Cal dir-ne Comunitats troncales o fonamentals. Les Comunitats brancales o transversals: associacions, agrupacions, empreses, sindicats, partits, gremis, col·legis professionals, fundacions, ONGS, etc., internament autònomes, cal que depenguin de les Comunitats troncales (1.30) i que, quan els calgui actuar externament, demanin permís d'actuació a cada Comunitat troncal afectada en cada nivell, sempre començant pel nivell inferior segons el principi de subsidiarietat (“no renunciïs ni lliuris a un nivell superior allò que es pugui fer en un nivell inferior”). No es pot dubtar que avui trobem un gran índex d'abandonisme en els nivells inferiors i cessió de responsabilitats als superiors que il·lustren la històricament continuada i inconfessada complicitat dels oprimits amb els opressors entestats en acumular poder i en desmobilitzar els inferiors per a què no destorbin .

1.08.- **Domini públic en el període de salvatgia.**- No farem ací la història completa dels avatars soferts pel domini públic al llarg dels temps. Només unes pinzellades esquemàtiques (1.11, 1.13, 1.16-20). Sembla que en el paleolític, com en les romanalles epipaleolítiques posteriors, no hi havia domini estatal. Sembla que el domini privat era estret i petit i que el domini públic era ample i generós, compost pel conjunt de la població adulta d'una Comunitat determinada, i expressat en situacions de conveniència o de necessitats, per l'Assemblea oberta a tothom i de participació directa, potser presidida honoríficament per mascles conductors, per ancians o per mares matriarques amb gran autoritat moral -primers indicis de la institució de l'Estat-, però en la qual tots

⁵ “El llenguatge ha de ser l'eina de comunicació que hauria de portar a la comunió i no a l'engany i al frau... Avui es donen significats equívocs i fraudulents que perverteixen la funció original de les paraules. Però el pitjor és quan amb intencions de poder o per desconeixement, les paraules prenen un referent abstracte que es vol fer passar per un referent experimentable. Es vol fer passar un *mapa* per un *territori*, fent servir la llengua com a desorientadora i separadora de la realitat que es designa” (XET).

tenien veu i vot i en la qual residia la plenitud de la sobirania, la “-cràcia” (1.04). Encara no hi havia poders estrictes de l’Estat, emanats del poble o rapinyats. Tothom es representava a sí mateix. Ací s’escau amb la màxima propietat la paraula “democràcia”, tot i que encara no hi havia *demos*, “poble”, fruit posterior de la unió de nacions diverses a diversos nivells.

1.09.- **Demos / *populus***.- Si abans hem explicat la paraula “-cràcia” d’origen grec, ara cal explicar la paraula “demo-”, del mateix origen. “*Demos*”, en grec, significava “els habitants del territori” o, simplement, “el poble”, “el poble sobirà”. “*Populus*” n’és l’equivalent en llatí. Però en els orígens de la paraula, el poble era orgànic, unió de nacions, no era massificat, no era “*plebs*”, paraula llatina que vol dir, igualment, en català, “plebs” o bé “gentalla”, “populatxo”, “multitud”, “massa”, que sembla d’igual arrel i significat que el “*pléthos*” grec. Com en totes les nacions més antigues, el “*demos*”, el “poble” representava una comunitat orgànica, feta, com hem dit (1.07), de llars, clans (*gentes* en llatí), fratries (*fratria* locució aquea), tribus, amfictionies (nom grec) o confederacions de dotze tribus (semítiques),...nacions ((*g*)*natio* en llatí, *genos* en grec, d’on (*g*)*natura*, *gentes*, (*g*)*nobiles*, *gyné* (dona), *geni*, *genuí*, *general*, *gendre*, etc.) en sentit ample, a tots els nivells, on dominava, tot i que no en exclusiva, la consanguinitat (en la salvatgia del paleolític superior: el matrilineat). Vegeu-ne el cas bíblic: “Feu el cens de tot el poble israelita per clans i per famílies” (Nm. 1, 2ss.), “els israelites acamparan cadascú sota el seu estendard, sota les ensenyes de les seves cases paternes” (Ibid. 2, 2ss.). El *kratos*, la força, la sobirania rau en el *demos / populus*, com reconeixen axiomàticament les Constitucions que s’autoafirmen democràtiques. L’autoritat, elegida democràticament pel poble i, per tant, representativa, no suplantadora, només mana en tant quan precisa i executa la voluntat pública, recollida efectivament en la base, talment que només poden ser objecte de tractament polític aquelles coses pactades amb consens en el domini públic (1.22). Si això provoca desastres socials, les seves conseqüències no han d’ésser evitades per protectors clarividents. Aquells desastres ja faran reflexionar la base democràtica per tal que arribin a pactar i consensuar coses més adients. Cal fer desaparèixer els “papàs” i “mamàs” superiors, que es pensen que saben més que ningú. Diu Doris Lessing: “*Els moviments polítics de masses han encoratjat la pitjor cara del comportament humà*”.

1.10.- **Pléthos / plebs versus ethnos / natio**.- Això ens porta a diferenciar sense tergiversacions el poble orgànic d’una massa uniformitzada: el poble, de la plebs. El poble, hem dit, és fet de nacions (llars, barris, municipis, comarques,...), originalment nascudes segons natural descendència de pares a fills (unió de sang), tot i que s’acceptaven sense reticències, hospitalàriament, sobrevinguts amb paleses bones intencions. Tanmateix, A) en primer lloc, sempre la sang, la generació (*genos* grec, *gentes* llatí) humana, la genètica, acompanyada d’un cervell amb grans extensions de la seva escorça no predeterminades per l’instint (“zones silencioses”), ha florit i ha estat superada en i per la cultura (*ethos*) interna, pròpia i original de cada lloc. “La llengua pròpia de Catalunya és el català”⁶. La nació, tan poc instintiva, tan possibilista i diferenciable a nivell humà, esdevé, mitjançant l’educació i la cultura, una ètnia (*ethos* + (*g*)*enos*): parentiu + cultura. Paraula noble a recuperar, tot i que ha estat pervertida

⁶ “Si volem ressuscitar l’esperit, tan malmès, del nostre poble, el primer puntal és la llengua. Però no som ni capaços de parlar sempre en la nostra llengua a l’”invasor” que, tot i viure en aquestes terres des de molts anys o fins havent-hi nascut, no es vol assabentar de què parlem una llengua diferent. Ens deixem endur per costums que ens vénen de temps d’esclavatge i ara, que ja no som esclaus, no sabem desavesar-nos-en i tornar a l’esperit lliure del nostre poble” (CBS).

pels etnicistes i pels massificadors de torn. Llengua, literatura, festes, art, costums, geografia, història, economia, institucions complementen i, en certes ocasions, supleixen amb escreix, sense negar-los, els vincles de sang de la nació, a nivell humà. Qui comparteix la cultura esdevé “superconsanguini” tot i que sigui sobrevingut. La “sang” humana superior és la informació pública, base de la cultura. I, B) en segon lloc, sempre i en tot lloc des de temps ancestrals, s’ha donat la meravellosa virtut de la hospitalitat: l’acolliment excepcional i generós del passavolant i l’acolliment ple del nouvingut respectuós que vol fer estada permanent en so de pau, fins a ser considerat connacional. En canvi, C) la plebs és feta de l’acumulació desmesurada i abassagadora, en un mateix país, d’individus o grups sobrevinguts, desarrelats, d’altres bandes, que comprensiblement desenvolupen relacions amistoses entre ells -unió de companyonia: “camarada”, “company”, “solidaritat”, “etnicitat d’origen”-, fruit de la unió per la cultura d’origen i en la desgràcia actual, i relacions sovint hostils amb els receptors. Poden arribar a esclafar l’organicitat del territori envaït, com s’esdeviní a Atenes, a Roma, a les prades nordamericanes, a les selves paraguaiques i a tants altres llocs. Proposem ací una hipòtesi aproximada d’escalat ascendent d’ètnies, que caldrà reajustar a cada territori segons voluntat sobirana:

- 00.- Individu humà (precol.lectiu)
- 10.- Llar, pis, masia (comunitat de convivència)
- 11.- Casa de pisos (comunitat de veïns)
- 12.- Illa, Carrer, Passatge, Avinguda o Plaça
- 20.- Barri⁷ rural o urbà (comunitat de veïnatge àmplia)⁸
- 21.- Districte
- 30.- Municipi (comunitat de producció bàsica)⁹
- 40.- Comarca (comunitat de mercat)
- 50.- Regió, vegueria, departament, província (comunitat d’administració)
- 60.- País (comunitat de costums)
- 70.- Nació (comunitat de cultura)
- 80.- Internació (unions, federacions, confederacions voluntàries de gran abast)
- 90.- Civilitzacions
- 100.- Comunitat humana mundial¹⁰.

⁷ “Hi ha hagut una escola urbanística *orgànica* de caire romàntic que elevà (el barri) a panacea i punt crucial de la planificació urbana. La teoria de la *unitat de veïnat* (Patrick Abercrombie*, Gaston Bardet, Frederick J. Osborn) dels anys 1945 a 1955, aproximadament, enllaçada directament amb una tradició anterior (Ebenezer Howard* [la *ciutat jardí**], Patrick Geddes*, Marcel Poëte, Lewis Mumford*), compon jeràrquicament tota la ciutat en un esquema arborescent que pren com a element bàsic el barri o la ciutat de veïnat (*neighbourhood unit*). Les crítiques a aquesta manera de pensar (autosuficiència del barri, que minimitza la relació entre barris i llur especialització) no poden, però, posar en discussió la mateixa existència del barri, que roman com l’element més segur d’ajuda en la tasca de planificació dels conjunts urbans” (Manuel Ribas i Piera, a Gran Enciclopèdia Catalana)

⁸ El insigne arquitecte Walter Gropius (1883-1969), fundador de la Bauhaus, no depassà mai el nivell urbanístic de barri.

⁹ Des del s.XIX, trobem monstruoses megàpolis municipals fruit de l’industrialisme i del buidat humà dels camps, que ha exigut de genials arquitectes urbanistes (I.Cerdà (1815-1876), Le Corbusier (1887-1965), Lúcio Costa (n.1902), etc.) solucions agosarades i brillants, tot i que revisables en els segles a venir. “Els termes barri i municipi no hem semblen suficients per entendre el fenomen extraordinari de les ciutats des del segle XIX (salutacions a Ildelfons Cerdà i a la seva teoria de la urbanització)” (JLH).

¹⁰ “M’agrada molt. De l’escalat ascendent de distintes ètnies caldrà recalcar que hi ha una unitat natural que les inclou. Un humà pot estar malalt d’un nivell, per desplaçament o rebuig, però aquest nivell és una necessitat natural: així doncs, li cal la pròpia cultura o l’adopció d’una altra. Potser no és objecte d’aquest treball, però cada persona i la Comunitat Humana mundial formen part de la Natura (cosmos material i consciència col.lectiva)” (XET).

Proposem, també ací, l'aprofundiment de la teoria social de la representació. La votació individual massiva, milionària, de la base a les candidatures de les altures de gran territori instaurada des de la Revolució Francesa com a mirall de democràcia és una terrible trampa elitista i antidemocràtica. És l'exercici pur i dur de la irresponsabilitat. Només així s'explica el sempre amenaçant abstencionisme i les sumes de diners o les coaccions necessàries per a què les urnes no es quedin sense vots.

1.11.- Domini públic bàrbar i civilitzat.- A partir del mil.leni onzè aC., etapa mesolítica, segurament aparegué el patriarcat i amb ell els senyors de la guerra, el primer feudalisme de la història, repetit en munió de feudalismes posteriors. La societat internament es partí en senyors (guerrers) i servents (treballadors del camp). I començà dintre de cada societat la lluita entre classes (opressors / oprimits) econòmiques, de gènere, culturals, lingüístiques, etc. Els senyors, aviat dominats pel senyor més fort, el rei (*rex*, responsable de la rectitud), constituïren la primera forma clara d'Estat devorador que combaté el domini públic. Senyors / servents, Estat / poble. Aquest estat de coses millorà en el neolític i en el primer bronze de diversa forma, però, essencialment, es recompongué, per damunt del domini privat de cadascú, el domini públic o popular o demòtic dels fins aleshores servents, cada cop més emancipats (lluita d'èxit creixent per a la democràcia), sempre organitzats en llinatges segons descendència, abans materna i ara pàtria o paterna (patricis contra l'aristocràcia guerrera). Tot i que des d'aleshores es mantingué, fins als nostres dies, per damunt del domini públic, un domini oficial, estatal, polític (monarquia, oligarquia, timarquia, demarquia, etc.) més o menys opressor.

1.12.- Poble i autoritat.- Quan el domini públic conserva les regnes del poder i el domini oficial (ofici, ministeri = servei) serveix el poble, enlloc de suplantar-lo, al conjunt se'n diu "república" (el domini públic, la cosa pública). A Roma la república succeí a la monarquia de reis guerrers heretada dels etruscs. El poble format per les *gentes* patricies de les tribus federades s'espolsaren una institució que els era aliena. Als estendards de les legions romanes i al frontispici dels edificis principals hi figurava el lema *Senatus populusque romanus (SPQR)*, "el senat i el poble romà", el domini polític, ciutadà, estatal i el domini públic, popular o democràtic. A Grècia es distingien també nítidament els dos dominis socials, estatal o polític i popular o democràtic, amb el lema *polis kai demos*, "ciutat i poble". Ací es veu que "ciutat" (Estat) no és "municipi" (poble), ni coincideix necessàriament amb el territori d'un municipi. A Grècia, més aviat, hi havia Estats comarcals, valls poc comunicades que només s'obrien al mar. Atenes era un municipi de l'Estat comarcal de l'Àtica. Municipi és una federació de barris que són, al seu torn, federacions de llars de convivència. I comarca és una federació de municipis. Tot això plegat pertany al domini públic no oficial. En canvi, originalment, "ciutat" vol dir delegació per part del poble o usurpació, feta contra el poble, del seu poder per fer política ("*polis*"). És, per tant, quasi sinònim d'Estat. Aquest és el sentit de la *cit * francesa i dels seus *citoyens* (pertinença a un Estat). És el sentit de la *city* anglosaxona. I veiem com en alemany *Stadt* (ciutat) i *Staat* (Estat) tenen la mateixa etimologia. En els passaports espanyols, inadecuadament, se'ns demana la nostra nacionalitat, com a col.laboració a la cerimònia de la confusió. Adequadament caldria que ens demanessin la ciutadania, com fan els passaports d'altres llocs. La intenció de la pregunta és inequívocament oficial i controladora des del poder constituït. Cada nivell -la llar, el barri, el municipi, etc.- pot tenir el seu corresponent Estat, la seva corresponent política, el comandament al servei de la voluntat pública en cada cas. Hi

ha base i hi pot haver altura, poble i autoritat. Autoritat, ve del llatí *auctoritas*, que al seu lloc ve del verb *augere*, que vol dir **augmentar**, en el nostre cas, el bé comú, el bé del poble, servir amb eficàcia la voluntat pública. El poble no es nega la possibilitat de dotar-se d'autoritat, però no abdica en ella la seva responsabilitat de base i, per tant, no vol ser autoritat. Vol ser poble sobirà (Gandhi) des de la base, font de tot poder honest. Renuncia, com a tal, a presentar-se a qualsevol elecció. Però vol controlar els electes. De la base estant. Cal, doncs, institucionalitzar el poble des del poble amb la creació de l'Assemblea de la comunitat troncal i cal que el poble no deserti del lloc del poble ni es deixi comprar mitjançant subvencions o privilegis. L'acció gandhiana innovadora recicla, tanca el circuit autoritat → poble, poble → autoritat, institucionalitza l'acció del poble devers l'autoritat. Aquesta és l'acció no violenta (1.40)¹¹:

- a) de cooperació amb l'autoritat (allò que tradicionalment s'ha dit obediència)
- b) de denúncia contra l'autoritat (quan la consciència exigeix de fer-ho)
- c) de no cooperació amb l'autoritat (vaga, objecció de consciència)
- d) de desobediència civil (comissió de delictes just sobre llei o reglament injusts)
- e) de solució alternativa (“si no trobes el camí, fes-te'l”)

En els casos b), c), d) i e), cal assumir disciplinadament les represàlies provinents del sistema establert.

1.13.- El desarrelament.- Entrem ara en un tema difícil i dolorós. “Qui perd les arrels perd la identitat”, diu el Cantant. Ara és moda blasmar les nacions identitàries¹². Fins els nacionalistes se n'avergonyeixen en llurs discursos. Què va passar? L'imperialisme -una nació que devora altres nacions-, des de l'instaurat per Sargó I, amb un inici de capital central metropolitana -no *polis*, ans *metropolis*- a Babilònia (2.350 aC. aprox.), empenyé inexorablement els components dels pobles devorats a les deportacions, a la fuga, als exilis, a les marginacions, als banditges, a les migracions, al mercat mundial d'esclaus o, més tard i fins ara, de proletaris, a la destrucció alhora de les nacions emissores i de les receptores. Els desarrelats, arribats esgrunadament o en massa, en un indret, sovint ja no eren poble, sovint eren desproveïts del seu cognom **gentilici**. A Grècia se'ls anomenava *pléthos*, a Roma reberen el nom de *plebs*. Eren plebeus, la púrria de la societat, descastats, in(**g**)nobles. La causa és manifesta. L'agressor **genocida** -quedi clar- és l'imperialista polític, econòmic, financer, militar, religiós, cultural, comunicacional. Els progressistes, molts d'ells també desarrelats, només volen pal.liar simptomàticament els efectes amb llur crida contra el racisme, el xovinisme, les lleis d'estrangeria, etc. i a favor de la tolerància, del respecte a la diferència. Volen que

¹¹ “La desobediència civil avui i aquí no pot se la mateixa que la dels anys quaranta a l'Índia. La dificultat del control de les masses, la facilitat de la seva manipulació –bo i que sembli contradictori-, l'enorme poder destructor i de violència de grups fins i tot petits, les conseqüències econòmiques, que immediatament seràn socials..., etc.” (JSA).

¹² “Ara em sembla fonamental de tenir un model adequat del que som i volem ser, per poder-nos projectar, creatius i versàtils en la nostra dimensió comunitària, oberts als problemes del món des d'una identitat heretada històricament, des de la identitat de la pròpia comunitat nacional. Sentint-nos amb una identitat diferenciada i reconeixent-nos alhora com a part inseparable de la comunitat humana. Així és com podrem autodeterminar alternatives de relació a tots els nivells que repercuteixin directament i indirecta, en la qualitat de la vida comunitària” (XET).

l'immigrat sigui ben acollit. Només veuen la seva desgràcia. No veuen que alhora, conscientment o inconscient, són les mans llargues de l'imperialisme que, després d'haver matat llur nació, els està emprant per matar la nació receptora. Deixen intactes les causes. Per ignorància?, per impotència?, per una síndrome semblant a la d'Estocolm? per l'autoodi que l'opressor indueix en l'oprimit? Des de fa uns quants mil.lenis el poble, el domini públic és agredit aclaparadorament per via transversal per l'allau de desarrelats expulsats dels seus propis pobles, de les seves arrels. Plebeus contra patricis. Atenes sucumbí a aquesta invasió tova. A Roma, s'allargà la lluita entre patricis i plebeus. En un moment donat, per defensar els plebeus una mica, s'institueix el tribú de la plebs. Algú el compara amb el "defensor del poble" actual. Tan malament està ara el poble que se l'equipara amb la plebs? Finalment, també Roma sucumbí. Un exemple espectacular: pràcticament tota Amèrica i Austràlia són el resultat catastròfic de la invasió de tots els expulsats d'Europa. Els sobrevinguts, llevat de comptades excepcions, en comptes d'aliar-se amb els comparativament més febles pobles autòctons contra l'imperialisme prepotent, practiquen, ells també, la prepotència patida en llur carn, contra els receptors! I sovint guanyen, arrasen. Les desgràcies derivades són apocalíptiques: **genocidi doble**, d'origen i de destí, netega ètnica doble i establiment d'una societat plebea, desarrelada, inorgànica, massificada, dividida pels enfrontaments entre autòctons i immigrants, màximament quan aquestos, per salvar llur cultura funden illes troncales sobiranes d'esquena al territori aliè on s'han allotjat (conseqüència del lerrouxisme decarat o encobert). Per tal de salvar llur organicitat interna provoquen un pluralisme extern desorganitzador, massificador. El resultat és que la societat acollidora esdevé apta per a tota mena de manipulacions per part dels grans Genocides de guant blanc. Avui, després de quatre mil anys d'un imperialisme encara ara vigent, qualsevol proposta d'autodeterminació, amb gran alegria de les classes dominants mundials, xoca amb la barreja d'ètnies en cada territori que la demani. El desarrelat, que de vegades vol ser considerat "ciudadà del món", pateix un mal gravíssim que sovint li resta amagat a ell mateix. El desarrelat ha perdut la seva identitat, la seva sobirania, la seva personalitat, la seva força, la seva "-cràcia" i ajuda a perdre-la al seu amfitrió. Ell potser no se n'adona, tan alienat està, però esdevé una fulla seca arrossegada, per qualsevol vent de poder, cap a una informació única, cap a una opinió o pensament únics, cap a una voluntat única, cap a la tirania. En la seva caiguda arrossega l'amfitrió. I l'envaït (a casa seva) acaba esdevenint invasor (de la casa d'altri) si vol mantenir-se indefinidament diferenciat en front de l'amfitrió. I, cal dir-ho amb èmfasi, entre els pocs grans genocides es troben també petits i mitjans genocides en el país amfitrió que fomenten aquest estat de coses al servei de llurs interessos egoistes (mà d'obra barata en feines de categoria ínfima) en front de l'interès públic.

1.14.- **Les migracions.**- Des d'aquest punt de vista, jo ací demano a tots els desarrelats del món -tants n'hi ha!- que, sempre que puguin, s'aliïn amb els pobles receptors, que promoguin l'entesa amb i entre aquests pobles per a recuperar el domini públic agermanat, contínuament agredit en cada societat humana; que s'abstinguin de practicar una política invasora, proselitista de llur pròpia cultura i que, en canvi, practiquin una actitud d'integració noble, elegant, amorosa, progressiva i aportadora de saba nova a la cultura amfitriona, que, en el seu territori o àmbit, té uns drets adquirits. I demano als pobles receptors que, sempre que puguin, discernixin rigorosament, d'entre els sobrevinguts, els amics dels enemics, els aliats potencials, sovint amb gravíssims problemes humans i econòmics, dels invasors, i els tractin en conseqüència: tolerants, pacients, fraternals, dòcils, oberts entranyablement als primers i tancats hermèticament sense contemplacions als segons, com fan encara, per exemple, els municipis d'alguns

cantons suïssos. Cal atacar les causes profundes dels moviments obligats de població en els seus països d'origen: expoliació sistemàtica, repressió, lesió de drets humans, aculturació, manca de democràcia, fuga de capitals i de rendiments del capital, colonització, etc. La immigració respectuosa exigeix l'hospitalitat per al transeünt, inclosa, en els casos de llarga durada, la seguretat social, la possibilitat de educació i pràctiques culturals pròpies, adequades, ajuda i preparació per al retorn a la lluita pel restabliment de la democràcia en el país d'origen, si aquest és el cas, etc. Però el fet d'una immigració respectuosa exigeix, en la mida del possible, la integració, en un temps prudencial, amb plenitud de drets i deures del resident que estima la comunitat receptora, una pedagogia adequada per a l'ignorant o l'enganyat, un esforç prudent i tenaç per resoldre problemes històrics pendents, En canvi, la immigració invasora¹³ requereix, si es pot, el refús incondicional i, si no es pot, la resistència més obstinada.

1.15.- Renacionalització permanent.- Tanmateix, la mare (**g**)naturalesa gasta una paciència infinita i damunt d'horribles nafres, amb una mica de temps i tenacitat, si no s'acumulen noves agressions, reteixeix nova carn i nova pell vives i sanes. El component (**g**)nacionalitzador no és només propi del paleolític ni de l'edat mitja, sempre re(**g**)neix i es refà. “Cal que neixin flors a cada instant”. Els sobrevinguts no invasius, no proselitistes, es casen amb autòctons o no, però, en tot cas, tenen fills, néts que cada cop se senten més del país. Funden nissagues en el país, es renacionalitzen. I el domini públic, si no és anihilat (genocidi), reorganitza vitalment de bell nou amb tenacitat inacabable l'allau plebeu massificat. Els enemics dels pobles ho saben i tendeixen a practicar “neteges ètniques”, si es pot, definitives *-shoah-*, i, si no, intermitents *-pogroms-*, per tal que es perdi definitivament la mena d'aquesta “espècie en perill d'extinció”. L'ecologia humana reclama el respecte als pobles enfront de les masses, només desitjades per polítics malalts de poder, per religiosos malalts de fanatisme, per multinacionals malalts d'afany de lucre. Pluralistes sí, però no barrejats. Exemples clàssics foren les amfictionies gregues: lligues de dotze municipis. Un exemple modèlic fou la gestació i manteniment de l'antiga Suïssa, feta de quatre nacions diferents, amb territoris forans molt més grans (França, Alemanya, Itàlia) i, tanmateix, pocs com eren, tots plegats amb un fort sentiment de pertinença a Suïssa obtingut per una llarga convivència harmònica. Un altre intent reeixit fou la Confederació catalano - aragonesa. Podríem posar altres exemples. Molt més difícil és la renacionalització del magma nordamericà: qüestió nord -sud resolta per guerra, qüestió immigrants - autòctons resolta per persecució i gairebé per extinció dels segons, qüestió blancs - de color resolta per desigualtats socials forçades, qüestió nòrdics - llatins, xinesos, etc., resolta de la mateixa manera que l'anterior, etc.

1.16.- Estatisme.- A l'agressió externa cal afegir una tant o més greu agressió doble des de dins de la mateixa societat. La primera de les dues agressions internes a les quals em vull referir neix a Europa a les acaballes de l'Edat Mitja: s'en diu absolutisme d'Estat o *ancien régime*. L'Estat pot ser necessari per al servei de la unitat i per a reequilibrar certs desajusts derivats de la llibertat. Però, com dirà Marx, l'Estat ha esdevingut eina de dominació de classe. Els imperialismes s'enfilen tan amunt que cada

¹³ “Una mida intel·ligent per part dels que vénen a viure a Catalunya és una màxima integració al país que els acull i, en principi, intentar entendre i assimilar la nostra llengüa i cultura. Però tots sabem que això es dona molt poc i que els principals culpables som nosaltres mateixos. Penso que tenim un esperit massa servil de cara als forasters. Una cosa és obrir-los les portes i una altra és passar-se a la seva llengüa i cultura per a què ells no s'hagin de molestar gens. Crec que amb aquesta actitud nostra només hem contribuït a engreixar l'arrogància imperialista dels castellanoparlants...” (CBS)

Estat s'ha d'enfortir més i més per fer front a les apetències de les potències veïnes a l'Europa moderna. Moren els petits Estats: Occitània, la Corona catalano-aragonesa, la Borgonya, etc. Si els imperialismes antics eren tendencialment mundials, ara dins d'Europa -que es reparteix el món- s'assoleix un equilibri, sempre inestable, de poderosíssims imperis, limitats entre ells: el portugués, l'espanyol, el francès, l'anglès, etc. Els respectius Estats creixen tan desmesuradament que devoren els propis dominis públics. Desapareix el poble sobirà. Tots, súbdits de Sa Majestat, acotxada per aristòcrates militars, eclesiàstics i grans burgesos. El poble metropolità mai no havia pagat impostos. Era cosa de les colònies. Ara tots són vençuts, tots han de pagar. Hobbes (1588-1679) explica i fins i tot justifica la monstruositat de la hipertròfia estatal en la seva obra clàssica *Leviatan*. Malgrat el corrent contrari, que ara explicarem, l'Estat no ha cessat de créixer i de devorar l'espai públic fins als nostres dies.

1.17.- Individualisme.- La segona agressió interna ve poc després amb la reacció liberal de la modernitat il·lustrada. La bondat del lliberalisme social i econòmic rau en què tot, absolutament tot, allò pertanyent al món social recolza en l'individu, en tots els individus que aguanten una realitat social determinada. Això ho han oblidat o ignorat a bastament al llarg de la història individus especials que han emprat la comunitat per a imposar llur albir sobre els altres. S'ha esclafat l'individu majoritari i s'ha inflat grotescament algun individu abassagador, crescut a costa dels altres, senyor d'esclaus. La igualtat de drets (i de deures) per a tothom és imperatiu reclamat i mèrit inicial de la Revolució francesa. La font original i primera del poder -en grec la *cràcia*- brolla de l'individu. Només serà vàlida una decisió social si és presa amb consens / pacte per tots aquells individus que en siguin afectats. Això és democràcia des de la base, la única democràcia de veritat. El poble és la síntesi de la voluntat dels individus que el formen. Però Adam Smith (1723-1790), teòric notori del lliberalisme, creu que la força de les nacions rau en un individualisme també absolut. L'Estat, quan més petit millor. La seva funció és *laisser passer, laisser faire*, deixar passar, deixar fer. L'absolutisme d'Estat, immediat anterior, havia desfet l'espai públic. Ara els liberals, ja ni saben quina cosa sigui aquest espai. Els burgesos rics individualistes es barallen directament amb l'Estat -...mentre no el posseeixen-. No hi ha intermig entre privacitat i Estat. La Revolució francesa (1789) dirà: "A cada persona un vot". Milions de formiguetes dividides entre elles contra l'elefant. Sensació d'impotència. Els individus més rics acabaran essent l'Estat ("democràcia" burgesa). Els més pobres enfilem el segle dinou amb continuades accions de masses, Internacionals, revolucions. ¿S'assoliria la democràcia popular (redundància: popular = demos)? ¿No deia Lenin que a vots sempre guanyaria el proletariat? ¿Per què, doncs, no guanyava? La massificació i, doncs, la manipulació del poble majoritari, la hipertròfia de l'Estat i l'apropiació de l'Estat per les minories poderoses en són l'explicació.

1.18.- Anarquisme, comunisme, socialisme, feixisme.- Finalment, en el segle passat, el gran moviment revolucionari dels sense pàtria -"els proletaris no tenen pàtria" (Marx)-, moviment plebeu -ells en diuen, impròpiament, "democràcia popular"- convocat a l'entorn de la Primera Internacional dels Treballadors (Londres, 1864), s'escindí en 1872 (La Haia) en anarquistes de Bakunin i socialdemòcrates de Marx (Segona Internacional, París, 1889). En 1919 (Moscou) Stalin separà els comunistes (Tercera Internacional) dels socialdemòcrates d'Eduard Bernstein. En una anàlisi de trets gruixuts cal dir primer que cap de les tres tendències defensa el castell complet dels nivells nacionals del domini públic, únic instrument capaç de transformar la plebs massiva en poble orgànic. Només els anarquistes accepten els nivells inferiors. Uns i

altres susciten terribles reaccions feixistes i militars acusadament estatistes. I tots plegats acaben treballant amb masses i no amb pobles. Però, sobre tot, vull advertir que actualment l'Estat "privat" és tan poderós i tan "privador", i els pobles estan tan explotats i massificats, que la vera superació de la lluita de classes passa per restablir el poble organitzat en ètnies creixents i reconquistar la sobirania popular mitjançant el control de l'Estat des de la voluntat de la base del poble, expressada en el consens fraternal seguit de compromís concretat de les Assemblees de cada nivell. El nou pacte social és fet, com volia l'il·lustrat Rousseau, de contracte lliure, d'estipulacions rigorosament determinades objectives. Però el transcendeix. Transcendeix l'anonimat, imitat de les societats anònimes de l'economia, amb l'exigència d'una cura de l'ànima social (1.25), d'un consens, d'un sincer consentiment de la subjectivitat col·lectiva. Abandonar el respecte a la sensibilitat comuna, la consecució del sentiment i del sentit comuns, perquè és més difícil, cenyir-se al contracte desanimat, desangelat, per mandra de perseguir la concòrdia, és senzillament **genocidi**: l'assassinat de la comunitat, tot i que se li embalsami el cos amb els millors ungüents!

1.19.- **Que fer de l'Estat?.**- L'anarquisme (anarquia), a la curta, i el comunisme llibertari, a la llarga, han volgut suprimir l'Estat (arquia), fins al maig de 1964 inclusiu. I l'Estat, si és bon servidor, vulgues no vulgues, no desapareixerà, és imprescindible. La societat és massa complexa i necessita delegar, subsidiàriament i sota vigilància rigorosa (1.22), determinades competències. Una orquestra de vuitanta músics no va bé sense director. El socialisme per via de reforma i el comunisme per via de revolució, fins a l'eurocomunisme dels anys 60, han volgut optar per la conquesta de l'Estat, per fer la revolució des de dalt. I en heure'l s'han corromput com vaticinava Bakunin. Després d'aquestes terribles experiències, viscudes heroicament amb sang, suor i llàgrimes, per molts ben intencionats, cal dir que ni s'ha de negar l'Estat ni se l'ha de conquerir. Primer: s'ha de reconstruir la organicitat nacional del poble. Aquesta és la seva única força (demo-cràcia). I en segon lloc: si des de l'absolutisme, l'Estat no ha cessat de reforçar la via Estat → poble, ara, cibernèticament, en just i equilibrador *feed-back*, cal, des del poble, reforçar la via poble → Estat.

1.20.- **Una revolució a l'estil català.**- Gandhi fou un pioner en aquesta feina per via social, religiosa, política, econòmica i cultural. Per això l'aportació de Gandhi no s'explica gaire en els mitjans de comunicació i en els medis educatius, tot i que no ha cessat d'inspirar lluites populars d'alliberament per molts de llocs. Als PP. Catalans¹⁴ hi ha tradició fonda pròpia de defensa de la organicitat popular i de resistència a l'autoritat arbitrària, per via social, política i militar. Pràcticament en cada segle de la nostra existència col·lectiva hi ha hagut lluites en aquest sentit. Cito alguns exemples d'efemèrides famoses municipals, comarcals, de país i de nació: any 1000: Cort Comptal (Ramon Borrell), 1025: llibertats barcelonines (Berenguer Ramon I), 1027: Pau i Treva (a Toluges), 1068: Usatges (Ramon Berenguer I), 1250: Cort General (Jaume I), 1416: Joan Fivaller, 1519-1523: les Germanies, 1640-1652: guerra dels Segadors, 1714: guerra de Successió, 1885: Memorial de Greuges, 1899: Tancament de Caixes, 1909: Setmana Tràgica, 1936: revolució social, 1971: Assemblea de Catalunya, 1983: la Crida a la Solidaritat. En el món sencer, després del primer intent, dit "la Revolució francesa", per aconseguir la llibertat, després del segon intent, anomenat "la Revolució Russa", sembla que bé podríem assajar una tercera gran revolució: la de la

¹⁴ "Em sembla una reflexió tan catalana que, en certa forma, per a facilitar la seva difusió fora de Catalunya fóra important de reforçar aquesta especificitat" (JLH).

fraternitat, la de l'agermanament, una revolució a l'estil català¹⁵, pacífic, pacificador, pactista, de síntesis i de globalització orgànica de les comunitats humanes, oposada a les revolucions d'antítesi, de confrontació a què la història moderna lamentablement ens té tan acostumats. Caldrà restablir el domini públic, justificat per l'exigència de fraternitat, còmodament ben plantat entre el domini oficial, justificat per les exigències d'igualtat, i el privat, justificat per les exigències de llibertat. Si diem "còmodament ben plantat" com un castell humà ben carregat, és perquè cal a la societat humana una salut radical que posi terme a la successió històrica interminable d'imperialismes, petits i grans, sempre inestables, opressors, injusts i cruels. La base segura, la "pinya" fonamental cal que sigui constituïda per les persones individuals madures, sanïtoses mental i corporalment, arrelades a la vida i a la matèria, amarades en l'amor universal¹⁶, més enllà de les bellíssimes i difícils diferències que teixeixen el tapís sublim del Cosmos.

1.21.- Els nivells de les comunitats troncales.- La font de la sobirania rau en el poble i en el poble -la *res pública*-, sempre novament renacionalitzat enmig de les eventualitats més adverses(1.15). Aquest poble consisteix, per via ascendent en:

- 0) el conjunt dels individus,
- 1) el conjunt de les federacions lliures entre individus iguals (llars),
- 2) el conjunt de les federacions lliures entre llars iguals (barris),
- 3) el conjunt de les federacions lliures entre barris iguals (municipis),
- 4) el conjunt de les federacions lliures entre municipis iguals (comarques),
- 5) el conjunt de les federacions lliures entre comarques iguals (regions),
- 6) el conjunt de les federacions lliures entre regions iguals (països),
- 7) el conjunt de les federacions lliures entre països iguals (nacions)
- 8) i així successivament, tot passant per les diferents civilitzacions,
- 9) fins a arribar a la sencera humanitat agermanada.

Allò que és important és el poble orgànic i organitzat. Cada nivell nou s'assoleix mitjançant la federació (pacte federal de bona fe *-fides-* i amb un bon estatut *-foedus-*), nacionalitzada per una llarga convivència harmònica, lliure, amb igualtat de drets i amb total respecte a les diferències ètniques, per part dels elements del nivell immediatament

¹⁵ "Em sembla una reflexió tan catalana que en certa forma per a facilitar la seva difusió fora de Catalunya fóra important de reforçar aquesta especificitat" (Jean-Loup Herbert, Lyon). Certament la forma de la redacció d'aquesta proposta és amarada de dades pertanyents a la cultura de totes les variants de la llengua catalana i adreçada directament als Països que la parlen. Tanmateix com sembla indicar J.-L. Herbert els plantejaments locals encertats acostumen a ser els models més exportables *mutatis mutandis*.

¹⁶ Escepticisme de trobar o formar aitals persones: "Una de les majors dificultats és la d'aplegar la munió de persones enèrgiques, valentes, sacrificades, d'altíssim valor humà, moral, ètic i cultural que cal per endegar, expandir, mantenir i defensar una reforma d'aquest abast. Demaneu poc menys que una República de Sants..." (JSA). "L'home és un animal egoïsta i no ho podem oblidar" (ARI).

inferior, sempre de baix a dalt: comunitat que es podria anomenar “La Ben Plantada”¹⁷, com un bon castell de xiquets o bordegassos amb una bona pinya en la base. Les competències, adscrites consensuadament a cada nivell segons el corresponent estatut, són cedides o retirades també de baix a dalt. El Subjecte naturalitzat és la comunitat resultant del pacte -acte de contracte / conjura- ben *agermanada*. Així començaren els cantons suïssos. Això era el *soviet* eslau, el *kahal* jueu, l'*ekklesia* grega, la *umma* àrab, el *county* anglosaxó i els corresponents celta, húngarès, etc. L'Ànima (1.25) serà l'ideal, la il·lusió, la responsabilitat, l'amor, la fidelitat, la festa, més enllà dels enfrontaments anteriors o actuals que hagin pogut donar-se o que s'estiguen donant. La Institució fonamental serà l'Assemblea (1.22). El Lloc, la gran Sala, el palau de Cnosos a Creta, la Sinagoga jueva, la Mesquita islàmica, el Temple parroquial, la Catedral diocesana, cristians. El Patrimoni, els béns comuns, la plusvàlua comunitària, emergent en qualsevol comunitat no sotraguejada per grans calamitats, palesable mitjançant una autèntica mercometria (1.27). Existirà l'Estat (1.19) de cada comunitat per mantenir el servei (ministeris) comú, l'autoritat (*auctoritas*) per contribuir a **augmentar** la força (no el poder sobre les persones) que pertany al poble (democràcia). Recordem el líder *agermanat* valencià Joan Llorenç (m.1521), paraire d'ofici, que, inspirat en el *Regiment de la cosa pública*, del franciscà Francesc Eiximenis, inclòs en el llibre dotzè de la seva famosa obra *Lo Crestià* (1384-85), tot i empènyer el moviment d'autonomia municipal fins al seu reconeixement i consolidació, sempre es mantingué al marge de tot càrrec oficial. Si la federació (artificial) funciona al llarg del temps, acabarà nacionalitzant-se, naturalitzant-se, esdevenint comunitat humana vivent (natural). Ara ni llar, ni barri, ni municipi, etc. no acaben d'acomplir aquests requisits imprescindibles. Caldrà, doncs, anar-los refundant en vera salut social.

1.22.- **Les Assemblees.**- Cal que el públic (poble adult) tingui accés a la informació adequada, cal que pugui formar opinió i decisió públiques. És imperatiu, per aital objectiu, que les Constitucions reconeguin, abans que els drets de partits, sindicats, militars, etc., el *feed back* (1.19) dels drets derivats dels consensos pactats de les Assemblees (1.08, 1.12, 1.18) obertes¹⁸ -radicament sobiranes, institució bàsica de la sobirania, com la antiga *ekklesia* panhel·lènica - de barri (formades per tots els representants¹⁹ de llurs llars que hi vulguin participar), els consensos pactats de les

¹⁷ “El PRINCIPI DE JUSTESA és el *metron* de l'antiga comunitat hel·lènica, que en el pla social és la Justícia. A cada nivell, la persona individual, el clan matriarcal, el veïnat, el municipi, la comarca, la nació, la humanitat, els éssers vius, la Natura tota, constitueixen una unitat de relacions, responsabilitat de cada part envers totes les altres, i que constitueixen el Tot als diferents nivells cada cop més inclusius. Gràcies a aquest infinit sistema de donacions i recepcions, d'estricta i d'inclusiva complementarietat directa i de transversalitat, el Cos es manté viu i creatiu” (XET).

¹⁸ En la legislació espanyola hi cabria una entitat híbrida d'assemblea (pública) i consell municipal (estatal): “**Const.** (1978) **Art. 140.** La Constitució garanteix l'autonomia dels municipis (...). Els Alcaldes seran elegits pels Regidors o pel Veïnat. La llei regularà les condicions en què procedeixi el règim de “consell obert”. **Llei de Bases del Règim Local** (1985). Correspon a l'Ajuntament el Govern i l'Administració del municipi, excepte en aquells en què funcioni legalment el Consell Obert”. El Consell Obert es cataloga com a règim especial, igual que passa per a les grans ciutats (Madrid, Barcelona) i també per a Ceuta i Melilla. **S'admet legalment la forma de Consell Obert en els casos següents:** a) en els que es compti amb aquest règim per costum o tradició; b) en els que hi hagi menys de 100 habitants; c) en els que es decideixi com a gestió més aconsellable a petició dels veïns per majoria de 2/3 dels membres de l'Ajuntament i sigui aprovat per la Comunitat Autònoma. N.B. Sembla però que aquest règim és incompatible amb l'Ajuntament, atès que és l'òrgan de govern del municipi” (ABA).

¹⁹ “Als sistemes de representació els manquen tres graus de llibertat per poder ser justos, responsables, democràtics: poder triar el representant, determinar en què volem que ens representi i poder-lo canviar quan vulguem” (ARI). D'acord, en el sistema actual de representació política o oficial. Ací ens referim a representació comunitària en comunitats superiors. Exigim les tres mateixes condicions que demana ARI.

Assemblees obertes de municipi (formades per tots els representants de llurs barris que hi vulguin participar), etc. Si no hi ha el consens amb pacte assembleari, amb nomenament de representants triats lliurement, amb competències definides i amb possibilitat de revocació, no existeix una vera persona jurídica o comunitària de Ciutat Vella, no existeix la de Barcelona, no existeix la del Barcelonès, no existeix la de la regió anomenada administrativament “Àmbit Metropolità”, no existeix la del Principat de Catalunya, no existeix la dels Països Catalans, etc. No cal dir que no existeix la d’Espanya. No ignoro que aquesta serà la darrera cosa que els sistemes establerts permetin que entri a les seves Constitucions actuals, fruit dels pactes lleonins entre els poderosos i no dels contractes consensuats entre les parts orgàniques del poble. Allò que ara permeten, sota el nom de participació democràtica, són només engrunes dolces, però enverinades, per distreure el personal. Aquesta és la lluita social més important en aquest tombant de mil·lenni. Els partits no són el poble. Només, quan són elegits, els representen i encara fraccionadament. Els sindicats, de base més ampla que els partits, constitueixen bona part de la classe treballadora avui dia en quart minvant. I, a més, no assumeixen, per definició, totes les responsabilitats de la condició humana. Les Assemblees, sí. Les Assemblees obertes a la Comunitat corresponent, són la forma pura del poble, són en potència tots els elements del poble, hi assisteixi qui hi assisteixi. Qui no hi és no hi és comptat. Ell s’ha exclòs, mentre s’exclouï. A les capitals de gairebé totes les comarques de l’antiga Grècia, explica l’Enciclopèdia Larousse en l’article “eclesía”, “tant si el poble gaudia d’uns drets polítics efectius o no, se celebraven, normalment en l’àgora, reunions o assemblees de ciutadans”. “Aquestes assemblees, a més de per <<eclesía>>, eren conegudes amb noms d’<<àgora>>, <<apella>> (Esparta), <<halia>> (entre els doris). A Atenes l’eclesía es componia, en principi, de tots els atenesos en possessió dels drets cívics i que haguessin sobrepassat l’edat efèba (1.07). De fet molts metecs i esclaus s’hi introduïen fraudulentament i força ciutadans s’abstienien d’assistir. En l’època clàssica el nombre de ciutadans oscil·là entre 20.000 i 40.000; tanmateix rarament participaven en l’assemblea més de 3000 ó 4000”. Segueix l’Enciclopèdia dient que en temps de Clístenes (finals del segle VI aC.) se celebraven 10 assemblees anuals. Després n’augmentà el nombre. A més de les ordinàries hi havia les principals i les extraordinàries, cadascuna amb un ordre del dia ben determinat. Els oradors debatien els projectes de decrets del poble (*proboulemata*) presentats per la *boulé* o Parlament “legislatiu”. Es veu clar que l’Assemblea popular no és el Parlament estatal. Es votava a mà alçada (*kheirotonia*). Gaudia d’uns poders molt amples (1.09): decisió de pau o guerra, votació de lleis, condemna a la *atimia* o a l’ostracisme, elecció i control estret (1.19) dels magistrats o Govern estatal executiu.

1.23.- El contracte consensual dels responsables.- Cal desmuntar un argument malèvol. Els “situats” en les oligarquies vigents volen fonamentar llur legitimitat en la votació de tots (...aquells que volen votar, segons lleis electorals molt discutibles i segons publicitats controlades i mesurades per ells com a amos dels poders mediàtics). Les assemblees de base, diuen, són freqüentades per minories no representatives, sovint controlades per capitosts o cacics egoistes i desaprensus. L’argument és molt fluix. D’una banda, ells també menystenen els no votants, els vots en blanc o els nuls. D’altra, si es constitueixen Assemblees a tots els nivells i en tota l’extensió dels respectius territoris i es consideren tots els representats inferiors de cada nivell, no serà tan minsa la representativitat com ells diuen. En tercer lloc, si hi ha cacics petits a nivells baixos, els verament “situats” i altament perillosos són més aviat els grans cacics actuals dels nivells alts. Temem menys els primers per més petits. Però ja hem insinuat (1.22) una consideració més fonda. Si l’Assemblea, a qualsevol nivell, és oberta, tothom que

vulgui hi pot entrar. Qui no entra regala irresponsablement la seva força, el seu *kratos*, a qui hi entra. Aquesta deixació de responsabilitat és actualment fomentada per tots quatre cantons pels sistemes establerts. Qui s'absté que no es queixi si aquell, que es fa corresponsable conscient de les coses públiques, n'abusa. La selecció -vot qualificat- entre les persones responsables i les que no en són es fa així per voluntat pròpia democràtica. Ningú no hi pot objectar res. Molt més temibles i perillosos, en cada Assemblea -avui en cada Associació de veïns-, són els *lobbies* ideològics, econòmics, corporatius, etc., ells!, els verament "situats", aquells que estimen més el poder sobre les persones que les persones mateixes, siguin com siguin, i que es dediquen des de la seva força a neutralitzar la voluntat popular! I abans que J. Habermas arregli el món sencer amb utòpics, abstractes i inassolibles consensos universals cal aconseguir pactes consensuats petits, de baix a dalt, segons el principi de subsidiarietat -"tot allò que puguis resoldre més a baix no ho resolguis més amunt"- . La democràcia és molt senzilla: "que no es faci allò que la gent fàcilment no consensua". Si no hi ha consens, un sentiment comú: "És molt senzill, quedeu-vos tots a casa". Si de resultes d'això, "ments privilegiades" o privilegiadament informades en preveuen tràgics resultats, que no pateixin. Deixin esdevenir-se aquests tràgics resultats augurats. Si tant tràgics són, el poble irresponsable en patirà les conseqüències i així n'aprendrà per a altres vegades i guanyarà en sentit de responsabilitat i en maduració col·lectiva. La natura sempre ha avançat per assaig i error.

1.24.- A títol de suggerència.- Us posaré un exemple de com podrien anar les relacions entre el domini públic o popular, sobirà i el domini polític, estatal, oficial, ministerial, servidor. Cal tancar equilibradorament el cercle: autoritat → poble, poble → autoritat. En etapa electoral: l'Assemblea oberta de cada nivell de cada territori (en el cas d'un municipi, no és l'Ajuntament: Estat a nivell municipal) és convocada per a consensuar i contractualitzar els interessos i les il·lusions del barri, municipi, etc. D'ací en surt el programa públic de barri, municipi²⁰, ... A continuació es convoquen els representants dels partits polítics que siguin presents en aquell àmbit. Tots alhora. Se'ls exposa el programa. Ells el consulten amb els seus respectius comitès centrals. En successives sessions es dialoga: poble - polítics. Dels acords o desacords entre el poble i els polítics s'aixeca acta notarial. Així el poble acaba sabent que vol: opinió i decisió públiques. Després la gent vota qui vol, segons allò que ha vist i sentit. La gent pot fer allò que s'ha reservat de fer, segons l'esmentat principi de subsidiarietat i pot, a més, recordar els compromisos dels polítics electes i criticar-ne l'execució ben o mal posada per obra durant el quadrienni. Quatre anys després, al nou període electoral, en l'Assemblea, davant dels partits es llegeix l'acta de la convocatòria anterior. "¿Ha estat aquest partit, en aquest quadrienni, representant o suplantador del poble?". Per a això cal que el poble recuperi la seva majoria d'edat, la seva fe en si mateix, la seva memòria col·lectiva, el sentit de llibertat i de responsabilitat, la seva ampla i gratificadora dimensió social que satisfà aquell amagat i reprimat desig d'universalitat²¹ que tots

²⁰ "A l'hora de confeccionar el programa públic de barri o municipi en assemblea oberta, ¿poden participar-hi com a individus components del poble els polítics que visquin en dit barri o municipi?, ¿quines repercussions pot tenir que hi participin?" (JRN). Hi poden participar *com a veïns*. Les males conseqüències només poden venir de la immaduresa dels veïns no polítics. Ara la majoria d'eixerits van als partits. Cal desenvolupar el sentit de corresponsabilitat social independent de l'opció partidista. Cal aconseguir que bon nombre d'eixerits romanguin a la base: plenitud de sobirania.

²¹ "Esteu segurs que tots duem dintre un desig d'universalitat? Algunes persones potser sí, però i els altres? Aquest desig jo no el veig més que en les multinacionals i en les agències de turisme. Em sembla que en la resta i, especialment, en els qui tracten la cosa pública, no hi veig més que egoismes mal

duem dintre. No cal dir que fóra encara més expeditiu que tots els càrrecs d'autoritat legislativa o governativa, acomplert llur termini legal, que caldria curt, fossin jutjats d'ofici per a glòria o castic dels seus detentors²².

1.25.- La cura de l'Ànima de la Comunitat (1.18).- Un altre tema important.. Haurem de recuperar el sentit espiritual o sagrat, lliure i creatiu, de la persona individual i de les persones col·lectives: llars, barris, municipis, comarques,...en l'esperit del *Regiment de la Cosa Pública* (1384.85), esmentat suara, escrit pel franciscà Francesc Eiximenis, clavat a la taula de la sala del consell de l'Ajuntament de València per guiar els regents de la ciutat. Cal que cada persona individual trobi el seu camí espiritual interior. Cal que cada llar, cada barri, cada municipi, etc., recuperi la seva pròpia i singular ànima, la seva subjectivitat profunda original i cal que aprengui a expressar-la mitjançant un imaginari genuí, una litúrgia autènticament viscuda, sorgits de la seva pròpia vitalitat històrica i actual. Haurem de revisar les humiliants submissions vaticanistes medievalitzants i l'imaginari col·lectiu excessivament dependent de cultures alienes i llunyanes. Són sistemes alienadors induïts pel poder de dalt a baix. Si aneu pels pobles de Catalunya veureu en cada poble el gran campanar i la gran església. La campana des de l'alterosa torre cridava a assemblea, com el "muezn" islàmic crida des del "minaret" o l' "irrinzi" ancestral bizkaitarra crida des dels cims a reunió a l'entorn de l'arbre de Gernica. Aquest cridar o convocar solemnement, en grec, es deia "ek-kalein" i d'ací es deriva la paraula "ekklésia" i la nostra corresponent "església", la gran reunió, l'Assemblea. El temple és la gran sala del poble, gairebé sempre pagada i construïda pel poble. És del poble. No és ni de l'església, ni dels capellans, ni de la comunitat parroquial, tot i que els papers i registres *oficials* diguin el contrari. Pertany al poble i és la seu natural de la seva Assemblea. Pregunteu-ho sinó als jueus que són, cabalment, els que ho varen inventar (*qahal*). En comptes de bateigs, confirmacions i primeres comunions en una comunitat idealista, caldria una autèntica litúrgia (*leitón ergon*, acció del poble) espiritual d'iniciació a la autodeterminació, al compromís públic ("posada de llarg", "presentació en societat") pactat amb la llar real en una edat primicera, amb el barri real poc després, amb el municipi real, etc.; majories d'edat, amb les llibertats i les responsabilitats corresponents, esglaonades i creixents. Al llarg de l'etapa evolutiva de l'educació²³ de l'infant, caldrà preparar una escala de proves a superar, a l'estil de l'escoltisme, per iniciar els nens i els joves gradualment al coneixement i al compromís amb les Comunitats troncalcs cada vegada més amples, amb festa i cerimònia incloses. A major generositat, a major magnanimitat, major opció a col·laborar en una Comunitat més alta. El cens de cada territori, gestionat per l'administració de l'Estat del nivell corresponent (per exemple: l'Estat municipal, l'ajuntament, només tindrà el cens detallat de barris del municipi corresponent; si es vol el cens d'individus s'haurà d'anar a la família corresponent) haurà d'estar a l'abast de la gent compromesa en cada nivell, amb la mateixa facilitat d'accés i consulta amb què consultem la biblioteca del barri. Abans de saber quina tragèdia passa a Bòsnia hauríem de saber quina en passa al pis de dalt de casa nostra. Així el poble esdevé un organisme vivent. Deia Sòcrates: Com el metge cura el cos, ¿qui tindrà cura de l'ànima (*epiméleia*)? I, en especial, deia, qui

dissimulats, interessos privats, amiguisme i afany de notorietat –corredisses cap als setials daurats- que esterilitzen, eternitzen i fan inoperant qualsevol activitat assembleística" (JSA).

²² "Queda poc definida la nova funció de les administracions als diferents nivells. Suposo que aquesta funció és la de gestors tècnics, coordinadors, moderadors,... de la cosa pública decidida en assemblees. Suposo que el personal ha de sortir dels partits polítics" (XET).

²³ "Sense una educació per saber viure a tots els nivells de la vida no serà possible donar una resposta adequada al nivell nacional-comunitari" (XET).

tindrà cura de l'ànima²⁴ de la ciutat d'Atenes? ¿Tot s'ha de reduir a aprovar pressuposts i asfaltar carrers? Moltes més coses afegiria.

1.26.- Els partits: frontissa entre poble i Estat.- Aquest vivent domini públic té, a cada nivell, internament en cada Comunitat, frontisses tant amb el domini estatal com amb el domini privat. Amb el domini estatal té, entre altres, els partits. Si els partits fossin allò que han d'ésser, tindrien llurs arrels enfonsades en el domini públic -cada militant és a més una persona del poble, pertanyent a una llar i, si és comissionat, és participant d'una Assemblea Pública en qualsevol dels seus nivells. Ells controlarien l'Estat, a qualsevol nivell, en nom del poble, a qualsevol nivell. Ara no. Ara és l'Estat, als nivells sempre més alts, qui controla el poble a tots els nivells. Ara els partits són els representants de l'Estat per dominar el poble. Ensinistren els seus joves cadells en l'avidesa per assolir o per mantenir el poder a qualsevol preu. Fan pena. Una vera democràcia es mesura per la capacitat que té un grup incipient d'assolir la representació del poble en l'Estat. Ara, amb rares i petites excepcions, el conjunt dels partits parlamentaris, eternitzats en llurs posicions de poder, constitueixen unes oligarquies inamovibles i fins les mateixes persones sovint es perpetuen en una permanència o alternància en el poder executiu (els de 1ª categoria) o en el món parlamentari (els de 2^a) que fa pena. Aquests oligarques es mantenen mitjançant un ampli pacte de conveniències, sense sentiment de comunitat, entre ells, a esquena del poble, que fa que s'assemblin escandalosament al partit únic d'una tirania. I amb unes discussions i pseudodiscrepàncies televisives de riure²⁵.

1.27.- Economia social.- Malgrat es dedueixin dels principis esmentats més amunt, cal que ens detinguem en les conseqüències que deriven cap al tema econòmic (1.29). Si no hi ha assegurat l'"accés del poble al poder econòmic" (del 2on. punt de l'Assemblea de Catalunya, 1971) mai no hi haurà vera democràcia i ver domini públic²⁶. Mitjançant l'actual poder de l'electrònica, tècnicament aplicable a la moneda i a la mesura de mercat (mercommetria)²⁷, es fa imprescindible d'aconseguir l'exacte control, la claretat i la transparència econòmiques del domini públic -actualment expropiat econòmicament- i del domini estatal, a qualsevol nivell, i llur separació rigorosa respecte del domini privat on es pot mantenir el secret econòmic. L'administració pública pertany sencera al domini públic, però ara és segregada ignominiosament pel domini oficial. També pertany al domini públic el mercat²⁸. Cada nivell pot, amb la moneda adequada,

²⁴ "Per poder expressar l'ànima comunitària cal tenir clars els Principis Fonamentals de la Natura Humana, animadors a tots els nivells d'aquesta Natura. Són: el Principi de Vida, el d'Estimació, el de Llibertat, el d'Unió, el de Justesa, [els defineix] potser resumibles en el de Creativitat en l'Art de Ser, a tots els nivells de l'ÉSSER, des del nivell més íntim de relacions amb un mateix, al nivell de nació, de Comunitat Humana, i fins al nivell més inclusiu de tota la Natura" (XET).

²⁵ "Caldria explicar més la nova funció dels partits polítics en el sistema d'aquesta democràcia proposada" (XET).

²⁶ "Interrogant: el silenci sobre el tema de la propietat (o graus de propietat) en relació a les estructures de parentiu (prou he pensat manta vegada en el llibre d'Engels *Orígen de la família, la propietat privada i l'Estat*". (JLH). Ja hem avisat que aquest treball no desenvolupa a fons el tema econòmic. Pel que fa a aquesta nota, a part de la propietat privada i la propietat estatal, fermament assentades en els sistemes vigents, cal parar esment i "ressuscitar" la propietat comunal o pública a tots els nivells, imprescindible per a l'equilibri social.

²⁷ "Aquí s'insinuen estructures de regulació del poder econòmic, però qui no estigui familiaritzat amb les propostes d'Agustí Chalaux no crec que les pugui entendre" (XET).

²⁸ "En aquests plantejaments m'hi manquen els instruments per aconseguir que el mercat de béns pugui ser lliure, condició imprescindible per a què la societat pugui ser justa (John Rawls i P. Van Parijs). Els mercats i tots els actes econòmics són públics, perquè afecten a tota la comunitat. Per tant, que els mercats siguin lliures és una necessitat social. Per a això calen la Renda Bàsica, l'impost sobre els béns i

controlar el seu mercat i fer balanç global de la seva economia, com si es tractés d'una empresa única (transparència pública comptable). Així aflorarà la plusvàlua comunitària produïda, actualment espoliada per particulars o per l'Estat fraudulentament. A més, fóra la manera eficaç d'eradicar la corrupció comunitària que s'esmuny implacable, sigui quin sigui el sistema, tot invalidant a la llarga qualsevol intent d'innovació social. Com hem insinuat en el paràgraf 14, també caldria, sense atemptar a la propietat privada, que cada ètnia de cada nivell exercís la seva sobirania econòmica (1.07), com es diu en la Declaració universal dels Drets Econòmics de la O.N.U., tot exigint inversions adequades en el territori on s'han produït els capitals, en front d'una salvatge llibertat mundial de moviments de capitals. S'evitarien les indignes cultures del subsidi i les inhumanes migracions forçades dels obrers en seguiment dels immensos i totpoderosos capitals volàtils actuals, antisocialment acumulats i administrats.

1.28.- Associacions i empreses: frontissa entre públic i privat.- La frontissa que permet el joc entre domini públic i privat ve representada per les associacions, entre les quals es compta l'empresa econòmica dita empresa privada. Hauria d'ésser frontissa. Però, també està pervertida, en aquest cas a favor del domini privat. Ni que la propietat legal de l'empresa sigui privada, tota empresa que produeixi béns i serveis, que siguin valors de canvi i, per tant, productes de mercat, té aspectes privats, però, també, té aspectes indefugiblement públics. El bé o el servei produït ha de ser canviable. Això vol dir d'utilitat (de necessitat o de conveniència) pública. Altrament es fabriquen saldos (productes no útils, a no confondre amb els productes útils no vendibles per falta de poder de compra: els excedents de producció) que són la ruïna de la societat. El bé o servei produït, així com les diferents professions, s'han d'obtenir sense hipotecar el futur de la humanitat i de la Terra que habita, en tots els seus nivells orgànics, sense hipotecar els recursos naturals, la salut física i mental de tots els vivents, dels productors i professionals humans, inclosa la dignitat, sense coaccionar ni humiliar els proveïdors, els clients, el públic. Són, totes aquestes, consideracions de l'economia social (1.27).

1.29.- Cooperació i competència.- Deixeu-me acabar amb unes minses reflexions econòmiques més. "Economia", en origen, volia dir "ordre o equitat en la comunitat veïnal (*vicus*, llat.; *oikos*, gr.)"²⁹ i, en conseqüència, cooperació. Tant és economia la producció i repartició dels béns materials, com la producció i repartició de les funcions socials, aspecte fraternal de la vida. I això, a tots els nivells. Repartició equitativa entre Sudan i Noruega, en la comunitat mundial. Però, posat que d'aquest darrer aspecte ja m'he ocupat, fixem-nos ara en el primer. L'home, com qualsevol espècie animal o vegetal, quant més recursos necessaris per a la supervivència té, més es reproduïx. Tradicionalment riquesa i demografia han estat atrapades en la història en una inexorable relació dialèctica. No és fàcil, ni tan sols avui, amb els sistemes de control de la natalitat de què disposem, escapar-se d'aquesta dialèctica. Si tenim menys fills, augmenten les classes passives (vells) i disminueix la producció. Ha vingut a complicar les coses el capitalisme mogut només per l'afany de lucre. Si, al llarg de tota la història natural, la realitat ha anat seleccionant allò més barat, vol dir que una altra definició d'economia fóra "produir, al màxim, béns de necessitat i de conveniència amb el mínim de despesa (laboral, financera, ecològica, etc.)". Això només s'assoleix amb la competitivitat. És l'aspecte dur de la vida que no es pot oblidar. Sociolingüísticament en

privilegis, un plantejament de Moneda correcta, els impostos ecològics i compensadors de les externalitats i dels greuges històrics" (ARI).

²⁹ "L'*oikos* és l'entorn, per extensió, la *Natura*, que fa possible una participació equilibrada i fraternal de tots els humans" (XET).

els nostres temps, “economia” més aviat, contra tota etimologia, ha vingut a voler dir “competitivitat”. Amor, en el repartiment del pastís comunitari i exigència en la seva producció, heus ací la fórmula dialèctica que definiria una economia (competitiva) social (cooperativa). Darwin definí la lluita competitiva dels vivents per a la subsistència. Però, avui, Helen Margulis defineix l’avenença cooperativa dels vivents, també, per a la subsistència. Així s’enriqueix i s’equilibra el nostre concepte de la història natural. També la història humana haurà de conjuminar debat i avenença en les Assemblees troncales, en les entitats transversals, en el terreny privat, en el públic i en l’oficial. La lluita cega permanent ho destrueix tot, però l’avenença acrítica permanent ho afluixa tot. Cal llibertat agosarada i responsabilitat prudent, les dues alhora. Això només és possible si la societat permet el joc de la llibertat democràtica, però no oblida el rol de la corresponsabilitat també democràtica. Exemple: Munta una lliure empresa com tu vulguis i del que tu vulguis però no oblidis que si la iniciativa és privada el servei empresarial és públic sempre: clients, proveïdors, treballadors, tècnics, tots són tan importants com els financers o capitalistes, i els directius. Caldria una Assemblea democràtica d’empresa oberta a tots aquests sectors, més sobirana que la junta d’accionistes o l’”amo” de l’empresa. El cooperativisme històric ha maldat fins a avui per implementar aquests requisits socials, tot i moure’s en un camp social -el domini públic- anèmic o agonitzant, gairebé sense espai per respirar, amb poquíssima legalitat i, per acabar-ho d’adobar, paternalista. Tots els avantatges han estat per al domini privat o per a l’estatal³⁰.

1.30.- La transversalitat supeditada a la troncalitat (1.07).- Als moviments i entitats no troncales, ans sectorials, brancals, transversals, especials o auxiliars se’ls desitja democràcia interna i gaudeixen d’autonomia, però només poden exercir-la en l’àmbit estrictament intern. En llurs relacions externes respecten escrupolosament la primacia de la realitat col·lectiva troncal. Tot servei públic, inclòs el servei empresarial cal que se supediti als diferents nivells del castell popular troncal. Un barri, un municipi, un país, etc. poden vetar per consens i pacte una empresa o posar-li condicions d’etiquetatge, d’atenció lingüística, de quotes de pantalla, etc. Potser anirem més poc a poc, però anirem millor... després del període d’aprenentatge... que no pas ens fan anar els savis polítics accelerats que contínuament ens suplanten. Cada comunitat troncal calibrarà els beneficis o perjudicis de tal o qual condició posada i s’atindrà a les conseqüències... i anirà aprenent, per assaig i error, com hem dit a 1.23, a ser persona individual o col·lectiva, d’un nivell baix, mig o alt. Sempre amb la gran pinya a baix i amb el més petit de tots, l’enjaneta, a dalt, amb un ram de ponzelles! Meditem-hi. La decisió, la força, la responsabilitat, la *cràcia*, és nostra. Ni meva, ni del Leviatà. L’autodeterminació no és només un dret, és, sobre tot, un deure del poble adult. *Res* (la “cosa” per excel·lència) del *populus* + *puber*: Re-pública.

1.31.- El fi principal a aconseguir.- Com resta exposat en 1.22, la finalitat principal d’una estratègia democratitzadora global de les Comunitats troncales és la d’assolir el ple funcionament permanent, democràtic i consolidat de les corresponents Assemblees

³⁰ “Em queden poc definits els núms. 1.27, 1.28 i 1.29, si pensem en la construcció d’objectius del punt núm. 4 del Manifest de Germanies (Economia i Solidaritat). No sé si els serveis públics –sanitat, ensenyament, neteja, transports, seguretat, etc.-, pel Principi de Subsidiarietat passen a descentralitzar-se a jurisdiccions comarcals i nacionals. Per quin consens es decideix el preu dels serveis? En el cas de les empreses privades, ¿com es regulen les relacions entre privat i públic i les externalitats ecològiques, la propaganda i la publicitat, etc. Aquests punts són molt generals per a què em pugui imaginar estructures de control (o seguiment) de les tensions que en sorgirien” (XET).

radicalment sobiranes i sempre obertes a tots els elements de la seva Comunitat que no la vulguin destruir.

1.32.- **Proposta de mitjà per a aconseguir-lo.**- La creació d'un moviment popular, expressament no polític en forma d'una organització federal en vista a la promoció de l'estructura troncal de les comunitats i, per consegüent, generadora de les Assemblees a tots els nivells en totes les Comunitats troncal, si més no, dels Països de parla catalana, el nom de la qual, inicialment, vam proposar que fos "Germanies"³¹. (Des del 2000 ha prè el nom de "Jo també em planto! Cap a l'Assemblea", organitzat en Grups de Suport de l'Assemblea). El Grup d'un determinat nivell d'un determinat territori comunitari troncal serà la seva Germania. I els components, que la integren, Agermanats. Recordem la Junta Agermanada dels Tretze, constituïda al País Valencià, amb total independència de les autoritats reials i municipals existents i reconeguda per aquestes a 28 de desembre de 1519. Ara només acostumem a fer assemblees per fets puntuals: protestar pel rebut de l'aigua o llevar la immunitat de Pinochet! Aquest moviment desenvoluparà una estratègia elàstica, multidimensional, humanista, pacient i pedagògica, contra la massificació i la invasió cultural aculturadora conscient o inconscient a tots els nivells de tots els territoris comunitaris troncal. També vetllarà la relació, per via de convenciment i col·laboració lliures, del moviment democratitzador amb altres Països i Civilitzacions tot respectant llur idiosincràsia i aprenent-ne d'ella.

1.33.- **Els promotors de la democràcia** (Grups de Suport).- És important distingir entre els promotors de la democràcia i l'exercici de la democràcia pròpiament dita. La societat actual està tan profundament pertorbada i pervertida, per les causes ja esmentades, que és ben lluny de complir amb els mínims d'una democràcia *tout court*. Talment que proliferen grups i grupúsculs, partits i partidets que pretenen, moltes vegades amb esforços heroics, reconstruir-la. Cap d'ells, inclosa aquest proposat moviment nostre de Germanies, promotor de democràcia "a la catalana" (1.20), no són el poder de base. Que ningú no es faci falses il·lusions. Cap d'aquests col·lectius no és l'Assemblea de cap nivell, única posseïdora del *kratos* (1.04), de la força social original. Talment una bastida ajuda a construir l'edifici i es dedica únicament a aquesta construcció, però mai ella no és l'edifici i cessa i és desmuntada quan l'edifici és acabat, així els promotors de la democràcia s'autodissoldran en assolir-se la finalitat última (2.01), la majoria d'edat social del poble. Cal que, arribats a aquell punt, els promotors

³¹ "No seria capaç de trobar un nom més formós i escaient per aquest projecte de germanor. Però hi veig dos caires que poden ser complementaris o oposats segons es desenvolupin els fets. És evident la ressonància històrica del mot, lligada als diversos moviments d'oposició als Àustries, que foren molts més dels que han estat estudiats a fons. A banda dels *Comuneros*, l'escissió de Portugal i la Guerra dels Segadors al Principat, hi hagué també rebel·lions a l'Aragó, on la revolta del Duc d'Híjar deixa entreveure quelcom de més profund que una rebequeria nobiliària, a Andalusia, on s'intentà la creació d'un regne independent a l'entorn del Duc de Medina-Sidònia, els fets de Bujalance, on ens diu Díaz del Moral que <<hubo un tumulto de gente de la plebe que se juntó a tratar de si se gobernaba bien o no>> (heus ací un clar antecedent de les assemblees que volem institucionalitzar). Hi ha abundants escrits de l'època on es descriuen estats de descontent i revoltes de to menor en llocs de tota la geografia espanyola que poden coincidir amb les actuals Autonomies. La proposta de Germanies podria produir un efecte de mímesis, tan procliu en el tarannà hispànic, que donés un cert ressò al moviment. És la part positiva que apuntava més amunt. La negativa és que, si el moviment té prou força i es generalitza, l'Estat Central faci el que ha fet sempre amb les molestes <<perversions>> que vénen amb empena des de la perifèria (ja hi té la mà trencada): que reconegui algun poder a les assemblees (no se n'ha d'esperar massa, a tot estirar un reconeixement de les *concilia plebis*, com es feu a Roma el 337 aC), que en deani representants a Madrid, en faci una Junta que les governi i després les harmonitzi, loapitzi i acabem amb una altra xocolata amb xurros per a tothom. Per a eludir aquesta al·lèrgia als vents de la perifèria, dic jo, potser seria bo deixar que el moviment l'iniciessin els companys de Castella" (JSA).

acabin en l'autonegació. “Mori jo i visqui Catalunya!”, com cridà el nostre gran Pau Claris, pare de la 1ª República Catalana. No com certs antifranquistes, actius i benemèrits en els seus inicis, que, en bastir la nova “democràcia” i seure en l'escó, han segrestat la democràcia, l'han suplantada i l'han monopolitzada per a ús privat. Com en el joc de les cadires, haguéssiu vist les corredisses per fer-se amb una cadira abans que no acabés la música de la Transició! Dels grups promotors del nacionalisme de qualsevol dels nivells troncal esmentats més amunt (1.10) en diem **col·lectius auxiliars** -”contraforts”, “folres”, “manilles”...- com volen ser les Germanies ací proposades. Aquests col·lectius –Grups de Suport- provisionals cal, doncs, que compleixin dues condicions:

a) promoure, no estancar, no manipular, no desviar, no instrumentalitzar les noves Comunitats troncal (paternitat)

b) disordre's en l'Assemblea corresponent quan la promoció ha aconseguit la maduració d'aquella Comunitat (no paternalisme).

1.34.- **Les Assemblees incipients** (Preassemblees).- A cada nivell troncal (1.22): llar, casa, carrer, barri, etc., aquells que actuen com a promotors de democràcia no són, en tant que tals, l'Assemblea (1.33), però de moment, a falta de més gent madura, de més poble púber, de més públic, que tanmateix sempre cal que sigui convocat i reconvocat amb explicacions convincents i perseverança incansable, malgrat el desinterès i la falta de responsabilitat social fomentats pels sistemes vigents, ells poden esdevenir, de moment, una Preassemblea d'aquell territori i nivell, en tant que persones humanes compromeses col·lectivament. Si, al principi, en una comarca “x”, només unes poques persones promouen l'Assemblea democràtica de la comarca en qüestió, elles soles, tot i que sigui lamentable, són ja una Preassemblea de la comarca, si volen ser-ne. I qui no col·labora, tot i que voti com a bon ciutadà, no perd els seus drets individuals, però perd els seus drets socials. Potser oblida que votar a unes eleccions polítiques cada quatre anys i, entre tant, abandonar la Comunitat a mans exclusives dels polítics no són suficients per a una vera democràcia..

1.35.- **Prioritats d'acció.**- Teòricament caldria començar per ajudar a afermar els individus madurs de cada llar i promoure l'Assemblea de la Comunitat de convivència, de la llar. Un cop establerta aquesta, anar, amb les ja constituïdes Assemblees de llar, a constituir l'Assemblea del barri amb un representant per cada Comunitat de llar. I així successivament de baix a dalt. Un castell humà no es pot construir de dalt a baix. Però l'estat lamentable de les nostres societats i, potser pitjor, llur estat pseudocomunitari potser aconsellin, com a mal menor, de començar a actuar en qualsevol nivell de qualsevol territori, segons la pròpia situació i disposició, amb la plena consciència de les limitacions i perills que aquest oportunisme comporta. I sempre amb la preocupació prioritària d'anar semblant llavors en els nivells inferiors inclosos l'individual de cada llar. En comptes de destruir l'edifici per fer-ne un de nou, sovint caldrà limitar-se a reparar l'edifici existent. Pot donar-se així democràcia en un nivell i no donar-se en el nivell immediat inferior en el qual, paradoxalment, el superior recolza. Per carregar un nivell superior qualsevol, cal una unió lliure, consensuada i contractual dels elements del nivell immediat inferior. La inversió de procediment genera, doncs, problemes, que cal vigilar. El fet de saltar-se nivells provoca disfuncions. No funciona bé, per exemple, que els municipis facin pactes directament amb el propi país o amb un altre país, per exemple perquè hi domina el mateix partit polític, tot saltant-se la comarca i la regió.

Només la llarga, bona, lleial i lliure convivència de Comunitats del mateix nivell i àmbit pot arribar a produir una Comunitat ferma d'aquell àmbit i de nivell superior.

1.36.- La impossible independència absoluta.- En el model presentat, cada unitat superior depèn de les corresponents inferiors i no a la inversa. Quant més a la base més independència. Els individus en el nivell inferior i les comunitats d'un nivell determinat en unió superior lliure, consensuada i contractuada no perden per aquest fet llur independència, la **comparteixen**, practiquen una independència compartida voluntàriament -"junts anirem millor"- . Les unitats de dalt no poden fer caure les de baix. Encara que avui aquí sí. La viceversa no és certa. És un model contrari als sistemes actuals on les altures dominen i determinen despòticament les bases deshonrades moralment i espoliades econòmicament. Tanmateix, si teòricament tothom és lliure de no integrar-se en nivells superiors, si la figura de persona individual o col·lectiva lliure és perfectament legítima a qualsevol nivell, això només és fàcil de practicar en comunitats primitives o en unitats autosuficients. Altrament, cal pactar i consensuar. En una realitat tant complexa com l'actual és difícil l'autosuficiència. Som inextricablement interrelacionats. D'altra banda, avui encara és utòpic un castell unitari amb representació de totes les civilitzacions de la humanitat en pla d'igualtat, llibertat i fraternitat. Però fóra un fort testimoni l'existència de grans castells progressivament agermanats amb la plusvàlua econòmica, cultural i espiritual que generaria una simbiosi encertada.

1.37.- Les dependències.- Paternalisme i filialisme són dues actituds que es complementen. Es poden observar amb freqüència les inconfessables complicitats entre els oprimits i els opressors. Sovintegen individus i col·lectius immadurs que cerquen aixopluc en col·lectius d'ordre superior existents o en creen per tal d'arrecerar-s'hi, per estalviar-se de madurar. Així, fins i tot, sectes, ordes religiosos i grans Religions d'abast mundial. La realitat sana funciona al revés. El nivell inferior vetlla sol·lícitament per la maduració del nou nivell superior. El tracta, no com a un papà que el manté en la immaduresa, ans com un fill petit que cal aconduir cap a la majoria d'edat. Per exemple, una parella que s'estima té ja un fill nou nat, abans de procrear cap fill. És el matrimoni, la nova llar, un col·lectiu comunitari troncal que acaba de néixer, del qual encara no se'n pot viure, ans requereix tota mena d'atencions amoroses. És, doncs, comprensible que en els primers temps de la constitució d'una llar els seus components adults minvin en llurs compromisos socials, no és aburgesament, és feina de fonamentació social, molt necessària. I cal que sigui ben feta.

1.38.- Descàrrega de castells inestables de col·lectius humans. - De moviments socials se sol parlar amb molt poc rigor. És impropri anomenar moviment qualsevol col·lectiu estructurat o dirigit des de dalt com un ramat. Un moviment és espontani, lliure, **sense controls**. El consens, que funda el moviment, consisteix en una sintonia i complementació de fet d'esperits variats i fins i tot contradictoris, sense pactes ni tractes. És freqüent que quan apareix un moviment d'aquestes característiques també, tot seguit, sorgeixen "llaneros" dominadors entestats a saltar a la gropa del poltre tendre per domesticar-lo, sovint abans que les potes del poltre els puguin sostenir. I l'esclafen sense descavalcar. Cauen cavall i cavaller. També les estructures socials vivents, els organismes troncal van morint. Però uns i altres de vegades, bo i morts, duren, duren inacabablement amb totes les aparences de vius, per la oficialitat que els revesteix: llars sense amor ni entesa, barris d'al·luvió, municipis o comarques excessivament polititzats, materialment devorats pels partits, vasts imperialismes històrics, etc. Una

institució pública és una estructura vivent, només verament estable si l'anima un corrent continuat d'energia vital que la manté. Cal no confondre les estructures vivents de les estructures físiques estàtiques que no moren fàcilment senzillament perquè no són vives. La llengua vivent genera diccionaris. El dret, còdigs. La política, palaus. La milícia, armament... No ens enganyem. Les estructures físiques no són les institucions vivents. Valen tant com serveixen a l'esperit de concòrdia que les crea. També qualsevol nivell d'un castell ètnic pot degenerar i desaparèixer, encara que a voltes no ho sembli, i, fins i tot, pot caldre que ho faci, que es descarregui, quan l'estructura massa pesant del "dinosauri" li ofega la pròpia vida. La voluntat finalista, idealista, voluntarista d'alguns nivells inferiors, més o menys sòlids, o de grups que es pensen ésser-ne, fa creure en la pervivència o existència d'un nivell superior que de fet potser ja no se sosté o ni tan sols és viu. Cal descarregar-lo sense contemplacions, si hi ha alguna cosa a descarregar. No és bo confondre la realitat amb la idea o el desig, per legítims que siguin. Per això testifiquem, tot i que ens dolgui, la no existència vivent de determinats nivells alts del nostre possible castell col·lectiu dels Països de llengua catalana. Talment com no són vivents els Estats espanyol, francès, britànic, etc. Si no es descarrega a temps un nivell insegur -i en són tots els nivells constituïts per suplantadors polítics-, els de dalt, en fer llenya el conjunt, esclafen els de baix i es fan mal ells. Aquesta és la trista realitat dels innumbrables sofriments de la història dels darrers mil·lennis de la humanitat.

1.39.- Pràctica interna en el castell de les Assemblees constituïdes.- Excepte la primera Comunitat o Comunitat de llar³², totes les Comunitats -amb les seves corresponents Assemblees de representants- de nivells superiors, no són compostes dels individus representants de les Comunitats del nivell immediatament inferior ans són compostes de les pròpies Comunitats -amb les seves corresponents Assemblees- del nivell immediat inferior. Els individus que les representen³³ -socialment, no políticament- no gaudeixen de llibertat per opinar o decidir allò que vulguin, això només ho poden fer en la Comunitat del nivell inferior, la Comunitat de convivència o llar. Ells, elegits i revocables lliurement, només són portadors de l'opinió i decisions de les Comunitats del nivell immediatament inferior. Les Comunitats superiors són radicalment dependents dels seus nivells immediats inferiors. Una Comunitat democràtica sana, per petita que sigui, no tolera cap imposició de dalt a baix, si no és amb l'aquiescència prèvia dels de baix en els quals rau la sobirania. Així totes les col·lectivitats bàsiques de tots els nivells -com també els individus del nivell inferior- són independents (1.36) de les col·lectivitats de nivell superior al seu. Aquest és el sentit del principi de subsidiarietat. A dalt sempre hi ha representació. Mai no hi ha

³² "Quan es parla de comunitat de convivència – llar, si contemplem les famílies que viuen separades físicament, ja sigui per qüestió de feina o malaltia o ruptura, etc., ¿suposo bé que es tracta que cadascú a casa seva faci l'assemblea amb els que l'envolten físicament i no pas amb els que viuen lluny ni que siguin de família?" (JRN). Sí, així és. Sempre el pròxim més pròxim, amb qui convius. I, si es té una segona residència, cal que la llar-2 sigui també representada en el barri-2, tot i que sigui la mateixa gent.

³³ "Crec que és més convenient delegar en un professional la tasca de representació, de la mateixa manera que deleguem en un metge, un advocat, un arquitecte,... Proposo combatre el pensament únic neoliberal amb les seves pròpies armes: privatització de la tasca política (piràmides de representació. Creació de la figura del gestor social, polític que vetlla per l'interès dels seus subscriptors, com a eina de transformació política. Crec que caldria crear una escola de gestors polítics (de la mateixa manera que es va crear Rosa Sensat)..." (ARI). Ací no es tracta de representació política ans comunitària troncal. Tanmateix, en la comunitària troncal, sempre i, en la política, en el cas de la representació a la cambra legislativa, creiem més convenient l'humanista que l'especialista. Volem superar el model mecanicista de la societat. Sempre és possible la consulta esporàdica o l'assessoria permanent externa de tècnics especialitzats (actualment les Corts ja tenen, per exemple, lletrats contractats fixes i demanen peritatges de tota mena).

d'haver suplantació... si la democràcia és viva. La suplantació funda un pseudocol·lectiu troncal que cal combatre o esmenar i que, tard o d'hora, caurà. La base madura no accepta l'absència, la privació, la intoxicació o el manteniment de secrets de la informació practicada pels pseudopolítics del mateix col·lectiu o de col·lectius superiors. Evita, també, tota interferència vinguda del seu propi domini oficial o dels col·lectius superiors amb la finalitat de posar impediments a la formació en la base d'opinió i voluntats públiques populars, que generin accions lliures, moviments consensuats i institucions contractuades. En tot cas, o cal trobar l'arrel original a baix (procés de consensos / contractes ascendents) o cal cercar el refrendament esglaonat (no el *plebiscit* massiu que ara es practica a tot arreu a l'estil feixista) a baix, d'allò proposat a dalt, mitjançant consulta franca, no manipulada, en ordre descendent fins a baix de tot. El poble madur mantindrà un corrent convectiu permanent entre baix i dalt de vera representació, d'obediència fidel i responsable a les coses consensuades i pactades i de franca desobediència pública quan es trenquin les ànimes (consens) i els cossos socials (contractes). Cal que totes les Comunitats vives que estiguin sota de la traïdoria perpetrada més amunt entrin en posició de resistència oberta i declarada.

1.40.- **Estil de lluita.**- Aquesta resistència pot prendre moltes formes, però mal defendrem, mantindrem o expandirem la democràcia per força. La lluita merament defensiva i, millor encara, l'aïllament de l'egoista³⁴, de l'anticomunitari ha estat el llegat més eficaç rebut, fins i tot, de les hordes més ben conjuntades dels animals superiors. A la nostra terra, sense oblidar les abundants i heroiques lluites armades defensives de la nostra història, ha gaudit d'una eficàcia gran l'estil més humanitzat de la lluita no violenta, desenvolupada amb els procediments esmentats en 1.12 i regida pel següent imperatiu ètic: "Lluitarem contra el fort mentre siguem febles i contra nosaltres mateixos quan siguem forts". Recordem succintament alguns exemples del darrer segle: Memorial de greuges, Tancament de caixes, vagues obreres, conteses electorals, Mancomunitat de Catalunya, Institut d'Estudis Catalans, proclamació pacífica de la República, Estatut de 1932, resistència política, social i cultural sota el franquisme, manifestacions, celebracions il·legals de l'Onze de Setembre, Escola catalana, bressoles, Nova cançó catalana, Premis d'Octubre, de Sta. Llúcia, etc., Objeció de consciència al servei militar, institucions de resistència cultural com Obra Cultural Balear, Acció Cultural del País Valencià o Omnium Cultural, lluita no violenta contra el tardofranquisme, Assemblea de Catalunya, Marxa de la llibertat, Congrés de cultura catalana, Crida a la solidaritat, Correllengua, etc. Aquesta lluita, en un primer pas, tracta de tocar el cor de l'opositor amb l'oferta pactista de cooperació o col·laboració confiada, amb la possibilitat de dubtar i criticar honestament la pròpia convicció i posició. Un segon pas, el de la denúncia valenta i compromesa, sobrevé si, malgrat tots els esforços de comprensió de l'oponent, finalment la nostra consciència ens impedeix seguir col·laborant. El tercer pas, el més conegut de la no violència, és el de no cooperació, la passivitat, les vagues laboral, de fam, d'assistència escolar, etc., la plantada, l'encadenament, no respondre en idioma aliè, prescindir del document d'identitat, aquell suggeriment de Manuel de Pedrolo, a la seva novel·la "Acte de violència": "És molt senzill, resteu tots a casa". Tot i semblar passiva és una actitud molt difícil, sovint heròica i verament eficaç en un món on tot ho fa el poble i on les

³⁴ "Les cèl·lules que no s'adapten lliurement a la seva funció natural, fent el seu paper dins l'organisme humà o de qualsevol altre ésser viu, es transforma en un càncer, tancat dins dels seus propis interessos. El sistema nerviós ordenarà llavors als anticossos d'eliminar aquelles cèl·lules que no fan el que han de fer, i també a aquells bacteris intrusos que produeixin distorsions a la funció natural tot volent colonitzar l'ambient i treure'n profit dels recursos que troven sense cap contraprestació simbiòtica" (XET).

autoritats només manen. El quart pas possible és, potser el més dur per les seves conseqüències: la desobediència cívica. Delinquir deliberadament contra una llei, un reglament o una ordre injusts... i assumir el càstic corresponent. Finalment un sempre possible cinquè pas és el de l'actuació alternativa. “Si no trobes camí, fes-t'el”: oposar, costi el que costi, una millor realització a la criticada de l'adversari.

1.41.- **Països Catalans?**- La idea i voluntat dels Països Catalans, segons les nostres definicions que no són cap dogma de fe, que caldrà redefinir col·lectivament quan hi hagi democràcia, consisteix en la unió lliure, entre iguals, consensuada i contractual de tots o d'alguns d'aquests, al nostre judici, Països: l'Alguer de Sardenya, la Catalunya del Nord, la Franja d'Aragó, les Illes Balears i Pitiüses, el País Valencià, el Principat d'Andorra i el Principat de Catalunya. Però no s'ha explicitat encara representativament aquesta voluntat conjunta de com a mínim dos d'aquests Països. Doncs, **els Països Catalans no existeixen formalment de dret**, tot i que existeixin de fet i siguin ben plens de costums, històries, cultura, desigs,... comuns, que cal salvar de totes maneres. No hi ha castell explícit, compromès, responsable, vivent unitàriament. Només tenim uns polítics inflats, uns suplantadors hipertrofiats que despenen, decideixen i projecten per tots nosaltres i que, fins i tot, ens fan pensar i voler allò que ells pensen i volen. Altra cosa és que aquest ideal batega en molts cors individuals³⁵ i col·lectius i els mou, i que també existeixen molts col·lectius auxiliars (1.33) que els promouen i apuntalen. Són útils en tant compleixen les dues condicions esmentades. Només disposem d'uns col·lectius que conscientment o inconscient suplanten, monopolitzen, substitueixen l'estat real de les coses i introdueixen en el castell tendre, malalt o discapacitat, accions i estructures no democràtiques ni pedagògiques ans opressives, suplantadores o usurpadores de la vera voluntat popular que esdevenen destructores -fan llenya- del col·lectiu infectat o de tot el castell. Les mateixes coses es podrien dir de cada País amb les seves Regions, de cada Regió amb les seves Comarques, com de Municipis, Barris, Llars i Individus. La majoria **no compten amb cap compromís formalment responsable per part del poble que compon la corresponent Comunitat!** En molts casos són edificis que amenacen ruïna, tot i que trobem a cada nivell contraforts, folres i manilles que intenten reedificar-los, mantenir-los, reparar-los. I, malgrat això, en els nivells més baixos també es poden detectar individus madurs en la democràcia, amb vocació pública, alguns dels quals formen veres Comunitats de convivència o llars i, fins i tot, algun que altre parell o trio de llars que formen el nucli autèntic d'un previsible barri democràtic... i potser no res més. Tal volta alguns cauen en la temptació alienadora de somniar com a existent una Catalunya o un univers món com cal... col·lectius idealistes!

1.42.- **L'imperialisme**.- Extès per tot el món, existeix el fals estil de castell troncal establert, repetit una i una altra vegada fins a l'avorriment mitjançant la invasió, l'extorquiment, l'espoli, l'aculturació, que farà sempre llenya per definició. La seva estructura (jurídica) construïda de dalt a baix es practica a tots els nivells des de fa més de quatre mil anys (1.13) sense èxit permanent i és fundada en l'opressió que té un nom:

³⁵ “Jo només vull dir quatre coses a nivell de l'individu. Som prou catalans els catalans? Crec que cada u té molta feina en aquest sentit i caldria que fes un examen de consciència a fons. Perquè si tant ens fa parlar català com castellà, comprar premsa catalana com castellana, preferir i consumir productes no elaborats al nostre país, no tenir en compte si estan etiquetats en català o no, en definitiva, que tant ens fa “viure” en català (fins allà on ens deixin) com en castellà (oh, no tenim pas cap problema, dominem perfectament les dues llengües, no cal pas que es molesti, senyor castellà..!) doncs tot ja està prou bé, no cal que canviem res. Els castellanoparlants s'han sortit amb la seva i ens han convertit en uns perfectes masells” (CBS).

l'imperialisme³⁶. Cal substituir-lo de baix a dalt per un castell autèntic. Tanmateix, moltes de les realitzacions que ha generat directament o com reacció a ell mateix podran ser aprofitades, ocupades, reparades, reconvertides. No cal crear-ho tot de nou. El sistema avui imperant combat a mort qualsevol esforç en la línia real-democratitzadora. Li és mortal per a ell. Tot i que si aquesta es comença des de baix, a aquell li resulta més difícil d'erradicar-la. La força passada i actual dels possibles Països Catalans és la força espontània i, sovint, a les palpentes, de molts dels seus intents comarcals, municipals, de barris, llars i individus, tot i no ser encara formalment democràtics, que escapen a l'atenció o a les possibilitats de control vigilant dels seus enemics. Però el sistema imperant és mestre en l'art de manipular moviments i institucions auxiliars: partits, voluntariats, revoltes, cançons de protesta, rebel·lia dels joves, ONGS, religions, lluites armades, moviments contraculturals, sindicats, etc., és mestre en l'art de crear grups de pressió, fins a reduir-los a servidors seus indirectes... o directes.

1.43.- Màxima prioritat.- És més dur, més compromès, però també més real i més eficaç concentrar-se a promocionar directament la recuperació de la força sobirana del poble per damunt dels individus poderosos, dels grups de pressió o de les estructures oficials opressives, la construcció d'un castell democràtic, de domini públic - informació, opinió, decisió i acció públiques-, de comunitats troncales, amb les corresponents Assemblees, obertes a tothom, que entretenir-se a fer créixer envoltures del buit amb contraforts, folres i manilles auxiliars, ja ara massa abundants, dividides i competitives. Els quatre punts cardinals de la feina a fer, a partir del nivell on s'ha començat, són: A.- El de dins. La tasca primera d'una Comunitat troncal és d'assumir la realitat sencera del propi àmbit (física, social, econòmica, moral, cultural, espiritual, ètnica, pedagògica, festiva, etc.) i tractar del seu creixement en plenitud per via de subsidiarietat. Cura del cos i cura de l'ànima de l'àmbit propi. B.- El de fora. La tasca segona és de cercar amics i coneguts en els àmbits veïns per animar-los a constituir, si no les tenen ja constituïdes, llurs respectives Assemblees comunitàries troncales del mateix nivell que la nostra. C.- L'avall. La tercera tasca és d'ajudar les Comunitats d'àmbit més reduït components de la nostra Comunitat d'ordre superior, a constituir-se elles també en Assemblees comunitàries troncales fins a arribar en el descens a l'enfortiment de les llars i dels individus, última i fonamental base de tot l'edifici social. D.- L'amunt. La tasca quarta és d'ajudar a la nostra Comunitat i a les Comunitats veïnes, segons àmbit de tradició vivent o de nova convivència palesa, a constituir-ne l'Assemblea de nivell immediatament superior, amb els seus consensos i estatuts propis, cara, a la llarga, d'agermanar el món sencer amb una societat lliure, justa i fraternal. Tot plegat no requereix grans esforços de pocs anys petites però responsables aportacions de molts.

1.44.- Projecte d'un "Manifest de Germanies".- Proponem iniciar el moviment necessari en forma d'una xarxa auxiliar permanent de Grups de Suport, mentre els seus serveis siguin necessaris, dedicada directament a promocionar les comunitats democràtiques públiques troncales. Oferim ací un primer esborrany de "Manifest dels anys 90" que ens uneixi i que mantingui ferma la flama de la nostra reivindicació nacional i la lluita per a la consecució d'una autodeterminació sòlida i radical de la

³⁶ "Per manca de responsabilitats col·lectives, s'estan, ja ara, insinuant símptomes gravíssims dels desequilibris que patirà el proper segle XXI i que conduiran a xacres infinitament superiors a la desgràcia de Ruanda, que ja es dir! Cal que siguem conscients, els països pobres i els rics, del perill que suposen per a tota la humanitat els desequilibris demogràfics causats per un creixement desordenat de les poblacions i per les massives migracions forçades per la fam" (XES).

Nació de llengua catalana. I proposem una fase oberta però diligent de meditació, debat, esmenes pactades integrades i reserves particulars explicitades a peu de pàgina, en vista a què el text del manifest –amb el seu context- sigui redactat i assumit democràticament per quants més individus i col·lectius millor. En notes a peu de plana oferim els texts dels dos grans manifestos dels darrers anys -70 i 80- del Principat de Catalunya, junt amb una proposta de Manifest per a l'autodeterminació dels PP.CC., amb una crítica global³⁷ al nostre document, per a la vostra informació. Tan debò que a l'entrada del tercer mil·lenni puguem gaudir d'una Constitució democràtica de la nostra Nació i no calgui anar amb més manifestos!

2.- Manifest³⁸ de GERMANIES³⁹.

2.01.- **Text del Manifest (Versió 1: abril 1999).**- Nosaltres, que, desde la nostra petitesa, ens sentim corresponsables de la que considerem i volem Nació dels Països Catalans amb totes les persones individuals i col·lectives que la constitueixen, de diferents tendències, pertanyents i no pertanyents a organitzacions polítiques, provinents de diversos territoris i sectors de població, obrers, camperols, estudiants, intel·lectuals, professionals i poble en general, reunits en Congrés constituent de l'Associació anomenada GERMANIES, formulem la següent Declaració:

Davant de l'actual crisi mundial de democràcia, resultat de la pràctica desaparició del domini públic de la societat, comprimit entre la tendència al creixement

³⁷ “Per una banda , hi vaig trobar un seguit d'elements relatius a diferents aspectes –participació, qüestionament de l'actual relació entre els membres de la societat i els que representen el poder, idea de xarxa, etc.- que em van interessar i crec de gran valor poder discutir. En aquest mateix apartat situaria aspectes que no comparteixo, com ara la posició respecte als Països Catalans, un llenguatge molt volàtil, una terminologia inútilment complexa... I d'altra banda, la convicció que, independentment del meu possible interès per parlar d'aquests i d'altres temes, ara avui, a casa nostra, als Països Catalans, no es pot prioritzar la tasca de debat i creixement de Germanies tal i com es planteja en el document. Crec fermament que el que avui es necessita, en una situació molt bloquejada, de descrèdit cap als polítics i la seva feina, amb una societat que no ha superat la por del franquisme i ja viu en l'època d'oblit i desconeixement del que podria ser política, solidaritat, alliberament i molts d'altres conceptes, és un instrument d'intervenció, de sensibilització, que ajudi a obrir camí, que engresqui i retorni la confiança i el compromís. Avui necessitem un moviment com la Crida a la Solidaritat. Amb això actuant i dient la seva, autònomament dels partits i altres embolics, potser crearem els espais d'utilitat per a projectes com aquest que proposeu, potser ens acostarem a *la senyora Maria* i potser tindran sentit determinades elucubracions que em sonen desubicades. No desisteixo de saber què proposeu i com avanceu. Tampoc de compartir amb vosaltres determinades tasques, però crec amb ferma convicció que això, ara, no és la prioritat.” (ACJ).

³⁸ “Els poetes són mags de la paraula. Un cop fet el manifest el podríem donar a un poeta que el sabés sintetitzar. Després musicar el text per cantar-lo pels carrers. No és la raó sinó el desig del cor i la passió qui fa bellugar-lo” (XET).

³⁹ “Sobre la terra. Una terra fa digne / el peu que la trepitja / si aquest peu és sensible / i fa cas del que ella li desitja. // Si no hi ha aquesta relació / és com posar-se a dormir / sense matalàs, de cantó i sense coixí. / (És molt probable / que ens faci mal tot / l'endemà al matí). // Potser caldrà aturar-se i escoltar, / sobre tot les parts menys audibles, / d'un vell discurs molt senzill / fet de paraules imperdibles: / Dignitat, honor, intel·ligència, / sobirania, força, identitat, no-violència. // Per a aixecar entre tots el més alt castell / ens cal la pinya, els contraforts, / els folres, les manilles, / el silenci, l'acció coordinada, / la comunió de tanta gentada, / la necessitat del risc / i tots els esforços possibles / per a ensenyar als peus dels nostres fills / que cal ser molt, molt més sensibles. // “ (JRN).

de les competències de l'Estat i la tendència al creixement de la privatització del liberalisme,

i davant dels diversos intents d'assajar noves formes de participació ciutadana, noves formes complementàries a l'acció política o que volen esdevenir més eficaces que l'actual sistema, -que es vol "únic" malgrat petites diferències de detall-, de democràcia formal massiva, atomitzada i manipulable,

exigim l'adopció unitària d'una alternativa democràtica basada en els punts mínims acceptables de cor (consens i pau socials) i en la pràctica (contracte i ordre socials) pels assistents al Congrés,

i, alhora, respectem profundament llur diversitat de finalitats màximes, pròpies de cada persona o grup.

Aquests punts mínims de coincidència són:

1.- AUTODETERMINACIÓ DELS PAÏSOS CATALANS: Volem l'exercici de l'autodeterminació com a eina de recuperació de la plena sobirania nacional, amb el ple respecte a totes les llibertats democràtiques i amb l'accés del poble al control del poder polític i econòmic.

a) AUTODETERMINACIÓ INTERNA: Reclamem l'exercici permanent del ple dret a la sobirania popular subsidiària de les seves Comunitats Troncals internes a tots els nivells: des de l'individu, cap a la llar, el barri, el municipi, la comarca, la regió, el país i la nació sencera, amb el seu consegüent control públic sobre l'actuació oficial de les formacions polítiques, sobre l'actuació transversal de les formacions sectorials o auxiliars: econòmiques, socials, culturals, etc., i sobre les actuacions d'origen privat.

b) CODETERMINACIÓ EXTERNA: Reclamem l'exercici permanent del ple dret a la cosobirania fraternal i subsidiària sobre les Comunitats Troncals externes (iguals o superiors) a tots els nivells: des de les altres nacions, cap a les unions, federacions o confederacions superiors, civilitzacions amples i comunitat mundial, amb el seu mateix control públic sobre les entitats esmentades en el paràgraf anterior.

2.- INSTITUCIONALITZACIÓ DE L'ASSEMBLEA: L'Assemblea única de cada Comunitat Troncal serà composta pels representants amb mandat representatiu, sempre revocable, de les Assemblees del grau immediatament inferior o dels components individuals en el cas de l'Assemblea de la Comunitat de llar o de convivència.

a) CONSTITUCIONALITZACIÓ DE L'ASSEMBLEA DE COMUNITAT TRONCAL: Prenem el compromís de lluita directa per obtenir el reconeixement jurídic constitucional, a tots els nivells, de l'expressió formal de cada Comunitat Troncal, que és l'Assemblea pública, oberta i sobirana, per damunt i com a font de totes les institucions de l'Estat en qualsevol dels seus nivells, per damunt de partits polítics, sindicats, empreses, associacions, gremis, etc.

b) **FUNCIONAMENT DE L'ASSEMBLEA DE COMUNITAT**

TRONCAL: Prenem el compromís de vetllar pel seu funcionament permanent mitjançant l'obtenció de consens cordial i fixació de contracte rigorós, amb la consegüent exigència del dret a la informació adequada, al debat sense pressions per formar opinió pública, a la llibertat en la presa de decisions públiques i a la plena capacitat d'exigir l'execució pública de les resolucions aprovades.

3.- **INTEGRACIÓ ADEQUADA DE LA IMMIGRACIÓ:** Cal que la immigració resident sigui naturalitzada adequadament en la troncalitat amfitriona⁴⁰.

a) **DRETS DE L'AMFITRIÓ I DEURES DE L'IMMIGRAT:** Reclamem el dret a la primàcia cultural pública de la Comunitat troncal amfitriona i el consegüent deure de reconeixement cordial i pràctic, segons les seves possibilitats, per part de l'immigrat que hi vol residir;

b) **DEURES DE L'AMFITRIÓ I DRETS DE L'IMMIGRAT:** Reclamem la corresponent obligació, sense discriminació, per part de la Comunitat amfitriona d'acolliment, respecte, reconeixement de drets fonamentals, assistència, integració i permeabilitat cultural o ètnica davant de l'immigrat individual o col·lectiu, segons les pròpies possibilitats de l'amfitrió.

4.- **ECONOMIA I SOLIDARITAT:** Proclamem la necessitat de la corresponsabilitat socioeconòmica i ecològica intra i intercomunitària.

a) **COMPROMISOS:** Promourem l'esperit d'empresa productiva competent i cooperativa; un pacte de defensa de la terra i de l'espai còsmic; un pacte de solidaritat humana⁴¹, justa i recíproca, intra i intercomunitària a tots els nivells, amb tots els pobles de la terra i, en especial, amb els més propers i amb els individus i pobles oprimits del món; promourem la llibertat econòmica, després d'haver atès aquests mínims materials i vitals, consensuats i pactats, iguals per als territoris i els components de totes les Comunitats fonamentals compromeses en la democràcia; aquesta serà la condició prèvia en vista a la lliure circulació de capitals i de rendiments del capital; mantindrem una permanent lluita antirepressiva i a favor dels presos polítics i de consciència, mantindrem el control de la fiscalitat i de les despeses de l'Estat a tots els nivells.

b) **RENÚNCIES:** Renunciem explícitament a qualsevol agressió al medi, a individus, a Comunitats internes o a altres pobles; renunciem, també, a qualsevol veleïtat expansiva o insolidària.

Com a objectius immediats:

⁴⁰ “Amb la barreja que hi ha ara... potser les tradicions no coincidirán massa amb les que en principi haurien de ser” (JRN). La resposta és al núm 1.14.

⁴¹ “No creieu que estaria bé que hi aparegués el concepte *Renda Bàsica*?” (JRN).

fem una crida al poble de parla catalana -de Fraga fins a l'Alguer i de Salses a Guardamar- al que hi viu i al que estima la nostra terra, per a què incorpori aquesta perspectiva global de canvi democràtic a cadascuna de les seves lluites concretes i per a què intensifiqui l'esforç per a una ràpida obtenció de la unitat d'acció solidària de totes les persones democràtiques, individuals i col·lectives,

i proposem un ample moviment popular per preparar i contribuir a formar les Assemblees de les Comunitats Fonamentals a tots els nivells amb l'horitzó posat en la celebració de la primera Sessió general de l'Assemblea dels Països Catalans.

Per tal de vetllar per l'aplicació dels acords d'aquesta primera sessió constituent del Congrés de GERMANIES, és elegida amb mandat representatiu sempre revocable una Comissió permanent dels Països Catalans, la qual impulsarà entre sessions totes les iniciatives útils per aconseguir la concòrdia i organització populars, fomentarà accions unitàries i prepararà una nova sessió plenària del Congrés de GERMANIES més representativa.

Països Catalans, i d'abril de 1999⁴²

2.02.- **Manifest “Crida – 2000”**. L'1 de gener de 2000, Lluís M. Xirinacs es planta a la Plaça de Sant Jaume de Barcelona amb la intenció expressada en el següent manifest.

“CRIDA - 2000. PAÏSOS CATALANS”.

1.- Convoco a Assemblea dels Països Catalans

La independència de cada nació és el bé més preuat per establir la pau a la Terra. Mai cap país no pot mercadejar la qualitat de la seva llibertat.

Convoco a Assemblea dels Països Catalans, convoco tots els habitants de la Catalunya del Nord, de la Franja de Ponent, de les Illes Balears i Pitiüses, del País Valencià, del Principat d'Andorra i del Principat de Catalunya, siguin de la procedència que siguin, amb consciència de pertànyer a una nació amb arrels mil·lenàries i que anhelin la responsabilitat del seu futur.

La meva convocatòria respon a una única finalitat primera: la proclamació de la nostra independència com a poble sobirà, dintre d'Europa, en la línia de les declaracions dels Drets dels pobles de la ONU, en la seva singularitat i en igualtat fraternal amb la resta de pobles de la Terra.

- *“La independència no es demana, es pren”*-.

2.- El poder dels poderosos.

Nosaltres hem mantingut el poder dels estats espanyol i francès. Cal que aquest poder i el dels imperialismes polítics, religiosos, militars, econòmics o culturals estiguin sotmesos a la qualitat de la nostra convicció d'ésser una nació digna de regir el seu destí.

La nostra força de poble no s'alimenta d'aquests poders.

⁴² “Gràcies per la feina que esteu fent i espero que aquests comentaris i dubtes serveixin per donar més consistència a aquest meravellós Manifest de Germanies” (JRN)

El poder acumulat en les estructures polítiques i socioeconòmiques del nostre propi poble, desposseït, en la base, d'informació fidedigna, d'opinió i de decisió públiques, segrestades pels nostres polítics en exercici, es fonamenten en la nostra passivitat resignada.

Malgrat les nostres diferències, cal que neixi la nostra força de la nostra cohesió, del nostre consens cordial, del nostre pacte de fidelitat, del nostre compromís de germanor i de la defensa del nostre ésser com a poble.

- *“Lluitarem contra el fort mentre siguem febles”*-.

3.- Una veu ferma i sincera.

Ara és el moment que els nostres partits, sindicats i Institucions escoltin la nostra veu, una veu realment ferma i sincera. Ara és el moment que la voluntat del poble esdevingui la veu de la responsabilitat solidària, amb les mans lliures per acollir en germanor totes les diferències i diversitats interiors, sempre que no vulguin destruir la nació i retornar-la a la subjecció que ha patit durant els darrers segles.

Ara és el moment de satisfer la nostra ànsia de solidaritzar-nos amb els desposseïts de la nostra terra i amb les nacions explotades i oprimides del món, tot començant per les més properes, i de renunciar per sempre més a tota agressió expansiva.

- *“Lluitarem contra nosaltres mateixos quan siguem forts”* - .

4.- A fi d'avaluar la sinceritat d'aquest manifest.

A partir de l'1 de gener de l'any 2000, símbol d'una nova vida de llibertat i responsabilitat per a la nostra pàtria, emprenc un acte testimonial d'afirmació de sobirania. I em planto.

No he sabut trobar millor manera que manifestar-me sense soroll de les 9 del matí a les 9 del vespre, tots els dies de l'any, davant el Palau de la Generalitat del Principat de Catalunya.

Espero que la salut i les forces permetin de mantenir-me en aquesta actitud fins que es constitueixi una vera Assemblea dels Països Catalans, generadora de la declaració d'independència per vies plenament solidàries i estrictament no violentes.

Així mateix, espero que altres persones del meu poble, amb la mateixa actitud, es creguin amb deure de prolongar la meua acció davant les altres Generalitats o davant de Consells Comarcals, Ajuntaments de municipi o de barri, etc.

- *“Jo sóc poble, tu ets poble”*-.

5.- Acollint-me a un dret indiscutible.

M'acullo al dret de qualsevol persona adulta a fer una crida a favor de la comunitat. I convido tota persona, que se senti catalana i que vulgui la independència dels PPCC, a comprometre's públicament.

A aquest efecte s'inscriurà en l'Assemblea del seu territori (barri, municipi, comarca, regió o illa, país) o, en el seu cas, la crearà. Aquesta Assemblea i altres del seu nivell aniran substantivant Assemblees, cada cop més generals, fins a constituir l'Assemblea dels Països Catalans.

La força (“-cràcia”) del nostre poble (“demo-”) rau en la consistència d'aquesta Assemblea d'Assemblees, que hauran d'intentar arribar fins a la llar més humil o la masia més aïllada. En aquestes Assemblees, a més de la promoció de la

independència, es tractarà de qualsevol tema que condueixi a la millor vida de la nació i, així, s'anirà enfortint la maduració de les seves noves responsabilitats.
- “*¿Qui prendrà cura de l'ànima catalana?*”-

**El poble català és el subjecte col·lectiu actiu de la sobirania nacional.
Aquesta crida, abans que un emplaçament als Estats espanyol i francès,
és una proposta dirigida al poble català.**

Lluís M. Xirinacs i Damians.
Barcelona, 1 de gener de 2000.

Aquest manifest i l'acció que l'avalua desencadena a partir de l'any 2000, un moviment “Jo també em planto- Cap a l'Assemblea dels Països Catalans”, que es fa seu el Manifest, que desenvolupa, d'antuvi, la creació a tot el llarg i ample dels PP.CC. de Grups de Suport envers l'Assemblea.

3.- Qüestions pràctiques de l'acció agermanada⁴³.

3.01.- **L'Arbre de Preassemblees.**- En document a part anirem obrint una primera llista ordenada territorialment on anem incloent tots aquells adherits al Moviment “Jo també em planto”. Segons la resposta, la seva autoorganització, d'antuvi en Grups de Suport i el grau de compromís assumit, anirem fent créixer l'Arbre provisional de les Preassemblees cap dels Països Catalans”. A través d'aquest Arbre, que, com diem, és provisional mentre no acompleixi el seu fi (2.02/03), podran circular, en àmbits restringits o amplis, tota mena d'iniciatives parcials o unitàries, d'estudi i de proposta d'acció, tendents a la presa de consciència de les nostres Comunitats Territorials a tots els nivells. Si els mitjans disponibles ho permeten podrem muntar un INTRANET per a comunicació interna àgil. L'organització de Preassemblees en Arbre, en vista a promoure l'organització definitiva i permanent d'Assemblees subsidiàries en estructura castellera permet:

A) el creixement de Preassemblees per via d'amistat, de família, de veïnatge, de companyonia laboral o d'oci, etc. Cadascú pot repassar la seva agenda o llistat d'adreces i extreure'n una llista prou generosa de relacions de la seva confiança a les quals poder oferir la possibilitat d'informació, de reflexió, de decisió i d'actuació pro-democràtiques mitjançant aquest document de debat;

B) d'esbrinar a quina Comunitat troncal pertanyeria cada persona segons el seu domicili i lloc de treball i de comunicar-ho al “cens general” de l'Arbre de Preassemblees per a la seva inscripció;

C) el lliurament continuat que l'Arbre de les Preassemblees fa a cada Preassemblea, “bifurcació de branques” (llavor d'Assemblea local de la corresponent Comunitat troncal) del llistat dels individus que sojornen en el territori de la seva Comunitat troncal, provinents de les agendas de tots els components de l'Arbre;

D) successives convocatòries a la Preassemblea corresponents de tots els interessats de cada territori per a pròpia mentalització, per fer néixer i desenvolupar la pròpia Comunitat troncal i per anar preparant la celebració de l'Assemblea constituent corresponent.

⁴³ “Se'm fan paleses tres dificultats bàsiques: a) Manca d'empenta inicial. Poca capacitat organitzativa i de culturació de la massa que es pugui arrossegar, perquè se n'arrossegarà; el projecte és engrescador. Resultat: manca de coordinació, desordre, estancament de les bases, debilitat contra grupúsculs interns de tota mena que aprofitaran aquests punts de reunió i contacte per a activitats interessades d'aspectes que poden anar des d'activitats econòmiques (vendes dirigides, engalipades, frauds, etc.) fins a refugi de sectes pseudo-religioses. b) El finançament. S'hauran de menester molts diners. Les bases amb què es comptarà no els podran aportar. Dubto que s'arribi a participar del que reben partits, sindicats, etc. Amb l'autofinançament no hi haurà per a res i amb un heterofinançament tant privat com institucional s'estarà en mans dels finançadors. Hi haurà una autonomia feble o no es podrà ser independent. c) Poca capacitat de resistència i de reacció.. La reacció dels qui detenen el poder en el camp polític i social que es vol ocupar (nogensmenys, tota la societat!) serà brutal, ràpida i constant ja des del primer moment. Tot i tenir èxit no se serà més que una colla de petits grups dispersos, mal comunicats i coordinats dificultosament i lenta amb els de nivell superior. Una llei, una ordre ministerial, una resolució [judicial] en contra és pot dictar en cosa de minuts i no es podrà reaccionar amb la unitat i la rapidesa necessàries. No veig que en l'organigrama es faci esment de cap estament executiu amb capacitat d'acció immediata, sense consulta prèvia, tot i que després hagi de retre comptes dels seus actes.” (JSA).

E) la informació i la proposició continuada i persistent de participació a la resta de residents en la Comunitat que encara no col·laboren, en vista a anar ampliant les successives Assemblees.

3.02.- Territoris històrics avui.- En aquest any de final de segle i de mil·lenni, els Països Catalans històrics són trossejats en quatre Estats: Andorra, Espanya, França i Itàlia. El Principat d'Andorra és plenament català i semiindependent, França i Espanya s'en reparteixen la tutela. A Itàlia hi trobem un petit municipi, L'Alguer, al nord-oest de l'illa de Sardenya. A França hi ha un Departament, el dels Pirineus orientals, dintre de la regió de Llenguadoc-Rosselló, que nosaltres anomenem el País de la Catalunya del Nord i que comprèn les comarques del Rosselló, el Vallespir, el Conflent, el Capcir i mitja comarca de la Cerdanya. I a Espanya hi ha: la Franja de Ponent en territori aragonès, amb una part de l'Alta Ribagorça, la Baixa Ribagorça, la Llitera, el Baix Cinca, una part de la Ribera d'Ebre, una part de la Terra Alta i el Matarranya; hi ha les Illes Balears, Mallorca, Menorca i Cabrera, i les Pitiüses, Eivissa i Formentera; el País Valencià amb trenta dues comarques; i el Principat de Catalunya, amb quaranta una.

3.03.- Reivindicació nacional avui.- Considerem que, després de quaranta anys de tirania franquista, en el moment de la Transició de règims espanyols (1977), es perdé l'oportunitat de l'exercici de l'autodeterminació dels Països Catalans per causa de l'egoisme dels partits polítics que miraren més llur posicionament en la graella de sortida de la nova "democràcia" que les conveniències de la nació catalana. Només, al País Basc, tot prescindint del judici sobre l'estil de lluita (1.40), durant els vint anys que han seguit a la Transició, s'ha mantingut viva en bona part de la societat la resistència a la negació de les nacions oprimides a l'Estat espanyol. La resistència, contra la negació de la pròpia nació, als Països Catalans, ha estat minsa, tot i que, en certs casos, heroica, i marginada per la majoria dels polítics, traïdors, del mateix poble. En l'any de 1998, al País Basc, la proposta del lehendakari Ardanza i la Declaració de Lizarra, valentes i clares, han estat rebutjades pel Partit Popular i pel Partit Socialista, majoritaris a nivell espanyol. Els partits majoritaris, a nivell català, s'han acontentat amb una Declaració de Barcelona, respectuosa de l'ordenació jurídica espanyola. Tanmateix, encara que ens faci vergonya, a remolc de la decisió nacional basca, s'ha alçat als Països Catalans un moviment popular plural reivindicatiu de la nacionalitat catalana, amb la intenció de refer-la amb un model diferent al model opressor, autoritari i falsament democràtic vigent a l'Estat espanyol.

3.04.- Curt i llarg termini.- Si, a mig i llarg termini, ens convenen unes Assemblees territorialitzades, fortes, que consolidin l'autodeterminació (lluita nacional) i la democràcia (lluita de classes) - totes dues alhora -, amb tota la solidesa interior que dóna l'exercici de l'autodeterminació fàctic a tots els nivells, ara ens convé aprofitar el clima propici en el qual es posa en dubte el sistema "democràtic" i "nacional" establert en la que anomenem primera Transició. Ara, per primer cop, des de fa vint anys, es posa en dubte la inamovibilitat de la Constitució de 1978, i en un sentit progressista, s'accepta en públic que la Constitució de 1978 fou tancada en fals pel "soroll de sabres" que hi havia aleshores. Opinem que l'excusa és fluixa. La feblesa fou, més aviat, fruit del partidisme dels antifranquistes que es dividiren i combateren entre ells per assolir el millor lloc en el punt de partida del nou règim, en benefici de les posicions continuïstes de Suárez. Es diu que ara, que encetem una segona Transició caldrà no repetir la vergonya i la traïció de la primera. Però els addictes a l'alta política no canviaran

fàcilment La gent conscient de la nostra nació vol començar a exercir fàcticament des d'ara mateix el dret a autodeterminar-se a casa seva, al seu carrer, al seu barri, municipi, comarca,... i vol contagiar l'ús d'aquest dret als seus parents, amics, veïns, companys de feina, etc... la gent del poble. A curt termini ens hem organitzat en forma de Grups d'adherits, de Suport a l'Assemblea.

3.05.- Voluntat popular avui.- El sistema fa romandre la gran massa uniforme de la població en l'apatia, la irresponsabilitat i el consumisme permanents. Abans que la massa esdevingui poble lliure i responsable caldrà una llarga i esforçada tasca de recuperació social -la matriu de la independència-, difícil amb la pressió mediàtica actual. Els líders d'aquesta tasca s'hauran de superar i s'hauran d'autocriticar continuadament. També ells són víctimes de l'antidemocràcia vigent. En aquest final de segle i de mil·lenni, els petits grups més conscients sovintegen en llur esforç de despertar les masses. Declaracions, manifestos, campanyes, debats, manifestacions, tots ells a l'entorn de l'autodeterminació, de l'exigència de l'adscripció (cens) a la nació catalana, de la reclamació de més autonomia i, fins i tot, de la independència respecte a l'Estat espanyol, dins de la Comunitat europea, com alguns, a l'entorn de la pertinença a una comunitat mediterrània que engloba el nord i el sud d'aquest mar entranyable, en front de l'oblit o fòbia ancestrals europeus a propòsit de la riba sud del potser primer mar civilitzat de la terra.

3.06.- Opinió pública avui.- Proposem, a més d'un serè i llarg debat de fons sobre la vera democràcia nacional radical (1), a més d'una tranquil·la acció estratègica de germanor, de teràpia democràtica troncal (2), una campanya general, de base, unitària, de microsociologia, d'adhesió concreta als Grups de Suport a l'Assemblea i a l'Arbre de les Preassemblees, adreçada a tots els col·lectius i individus que viuen en aquesta terra, anomenada Països Catalans, que estimen, en vista a l'accés a l'exercici ple de l'autodeterminació, que començarà a ser possible a mida que el compromís individual i comunitari vagi quallant a cada nivell. Aquesta adhesió a l'Arbre de Preassemblees, pensada per a vehicular qualsevol iniciativa serà l'eina, assequible a tots, per a enfortir fàcticament la nació catalana real, plena de països, regions, comarques, municipis, barris, llars i individus púbers, madurs, lliures, responsables, i solidaris amb totes les nacions de la terra.

3.07.- Operativa individual proposada.-

1.- Una persona individual adulta rep el document "Comunitat Humana" de mans d'algun conegut, amic, veí, etc. En vista al seguiment del debat i, en el seu cas, a l'establiment de l'Arbre de Preassemblees, el receptor lliurarà a l'emissor les següents dades: Nom i cognoms, adreça, telèfon, fax, correu electrònic i data i lloc de naixement.

2.- Estudia el document, hi fa els comentaris i esmenes segons el seu criteri i els remet al seu enllaç.

3.- S'anirà establint debat de paraula amb l'enllaç i per escrit amb tota la xarxa sobre les seves i les altres propostes a propòsit del document. Aquest s'anirà reformant amb les aportacions majoritàriament acceptades i anirà afegint les discrepàncies minoritàries.

4.- Si arriba a convenciment ple, comunica al seu enllaç el seu compromís signat amb la voluntat expressa de participar en l'Arbre de Preassemblees.

5.- Revisa les seves coneixences, fotocopia el document "Comunitat Humana" i el lliura a aquells que cregui més convenient. A partir d'aquest moment comença a funcionar com un nou enllaç, segons es diu en els núms 1-3. Anotarà, a cada nou contacte, a més de les dades requerides a 1, la data de contacte, el seu nom com a nexa inicial, la informació lliurada, la informació resposta i, en el seu cas, la data de compromís del receptor amb la xarxa.

6.- Tota aquesta informació la lliurarà a la base general de dades (BGD). I, a partir d'ara, vetllarà la comunicació amb els seus contactats i amb els seus compromesos (3.08).

7.- Reclamarà permanentment de la BGD les dades dels possibles companys de la seva Comunitat troncal, apareguts posteriorment en els seus registres, vinguts d'altres relacions laterals de coneixença.

8.- Si no l'han convocat a ell abans, prendrà la iniciativa de reunir la Preassemblea de la seva Comunitat troncal. Notificarà a BGD la data de les Preassemblees que es vagin celebrant.

9.- S'aniran celebrant Preassemblees, on, a més de discutir en grup els documents bàsics, es tractarà d'interessar més veïns i proposar-los l'estudi i debat del projecte i en el seu cas, el compromís envers la xarxa. Es notificarà a BGD el nom de la Comunitat, l'extensió del seu territori en km², el n° d'habitants amb l'any del cens, l'adreça de la seva seu, el nom i l'adreça de l'autoritat competent del lloc, el promig actualitzat de participants en les Preassemblees i el nom i cognoms de l'enllaç de la Preassemblea amb la resta de l'Arbre. En el seu moment, descarregarà el BGD de la branca de l'Arbre que aquesta Preassemblea representa.

10.- Finalment se celebrarà la primera Assemblea de la Comunitat troncal. Es comunicarà a BGD la data i el compromís col·lectiu ⁴⁴.

3.08.- TASQUES de l'encarregat de fundar una preassemblea. (prop.LMX 21.12.00).

1.- Mapes: Mapa del propi territori, subdividible en subterritoris.

Mapa del territori immediat superior, que inclou el propi.

(Fonts: els Ajuntaments. Els Instituts cartogràfics d'alguns Ajuntaments grans i el de la Generalitat).

⁴⁴ "Cal estudiar-ho tot molt bé, però no pareu si us plau!" (JSA). "En general em sembla una preciosa utopia. Però tan sols el gest en aquesta direcció i encara que tot es quedés en un "anar-hi anant", ja és prou important" (CBS). "Unité Le Corbusier. Acabo de finir la lectura de "Un Manifest de Germanies" en l'"Escola" –en lluita, l'Ajuntament la vol tancar- del nostre "Village vertical" –de Firminy (France)- . Molta ressonància entre el lloc i el moment que estem vivint i aquesta reapropiació de la vida quotidiana convivencial "no estatal" que visiones en el teu text. Le Corbusier, com anarco-cooperativista- càtar, té molts punts de convergència amb les teves reflexions." (JLH).

2.- Subdivisions: Cal assabentar-se de les subdivisions tradicionals o, si no n'hi ha o no son vigents, cal estudiar-ne de noves provisionals i dibuixar-les en els mapes.

3.- Adherits: Obtenir o confeigir i actualitzar sempre el llistat amb les dades de tots els adherits a la nostra campanya.

Distribuir-los per les subdivisions adoptades.

Afegir-hi amics, parents o veïns nostres interessats. És pràctic de resseguir la pròpia agenda d'adreces per descobrir-los.

Entrar en contacte personal amb ells. Possible convocatòria de reunió conjunta. Inici d'un Grup de Suport. Possibles activitats acceptades per ells, conjuntes, per grups o per particulars. Constitució de comissions de treball (debats, accions, finances, etc.)

4.- Encarregats: Iniciar la preassemblea seleccionant, entre els que ofereixin major disponibilitat, l'encarregat de cadascuna de les subdivisions adoptades.

Demandar-los d'encetar ells, en el nivell immediat inferior, un procés igual al que ell està desenvolupant en el seu nivell.

5.- Extensió a graus inferiors: A mida que ells vagin complint, demandar-los periòdicament informe de com va descendint el Castell a nivells inferiors fins arribar al carrer, a l'escala, a la llar i a l'individu.

6.- Extensió a graus superiors: Caldrà que formi, si no n'hi ha, o s'integri, si n'hi ha, en la preassemblea del grau immediatament superior.

La formació d'una preassemblea superior segueix les mateixes passes que la pròpia que està formant.

A mida que es vagi formant caldrà cercar encarregat per seguir pujant amunt fins a arribar a la preassemblea general dels PP.CC.

7.- Extensió col·lateral: A mida que la preassemblea de grau immediat superior es vagi formant caldrà, si no ho fa l'encarregat, anar demanant periòdicament als companys informe de com es va desenvolupant el Castell en els territoris col·laterals o veïns.

8.- Extensió general: Tots ens fem corresponsables del desenvolupament de tot el Castell. Si, mitjançant adherits, parents, amics o veïns nostres, venim en coneixement d'algun interessat que viu en comunitats territorials llunyanes els relacionarem amb qui se n'encarregui o els pregarem d'encarregar-se'n si no hi ha encarregat. I sabrem acollir els que vinguin recomanats de prop o de lluny.

9.- Funcionament: Cura responsable i puntual de la circulació de documents numerats oferts per qualsevol component de la xarxa (informacions, butlletins i propostes). Progressiu interès i intervenció en les qüestions importants del propi territori.

10.- Senzillesa: Es farà allò que es pugui sense precipitacions ni heroïsmes insostenibles.